

LA

CONFIDENCIAL

PREU 350 PTES

ENTREVISTA

COL·LABORACIONS ESPECIALS

GRAN WYOMING
MONCHO ALPUENTE
ERMENGOL

RUSO

PUNK
I A PART

EL

EVA SISÓ
LA TUPINADA DE LA MISS

LLEIDA TV

MÉNAGE À TROIS

DOSSIER

EDITORIAL

ARRIBEN
ELS NENS DOLENTS

Heu donat el primer pas

Des de "la Caixa" us desitgem un llarg camí.
Enhorabona!

 "la Caixa"

PRESENTACIÓ

ARRIBEN ELS NENS DOLENTS

Espanya va bé. Catalunya va bé. Lleida va (com sempre) bé. I, malgrat això, pensem que hi ha espai per a una revista que conti el que va malament. També a Lleida. La nova revista La Confidencial surt al carrer amb la idea d'ocupar aquest espai: notícies i reportatges que normalment no es poden trobar en els diaris i revistes "de sempre", informació cultural, opinió, col·laboracions... I tot això, amb un disseny i format que combinen el text amb la il·lustració, el còmic amb la fotografia i la informació periodística i rigorosa amb la ironia i un punt de mala llet. Feta per gent de Lleida, sobre temes de Lleida i adreçada a la gent de Lleida, però amb espai per als temes d'una més extensa geografia (física i cultural), perquè la gent de Lleida, de tant en tant, també sortim de Lleida: qui aguantaria sinó aquesta ciutat?

Una revista escrita en la seva major part en català, però també amb textos en castellà. I no és per defensar el bilingüisme espanyolista dels "PePeros" ni per evitar caure en el catalanisme de la dreta CiUvergent o per voler anar de sociates que també busquen el centre des de la butaca. Qui escriu, escolleix en quina llengua ho vol fer.

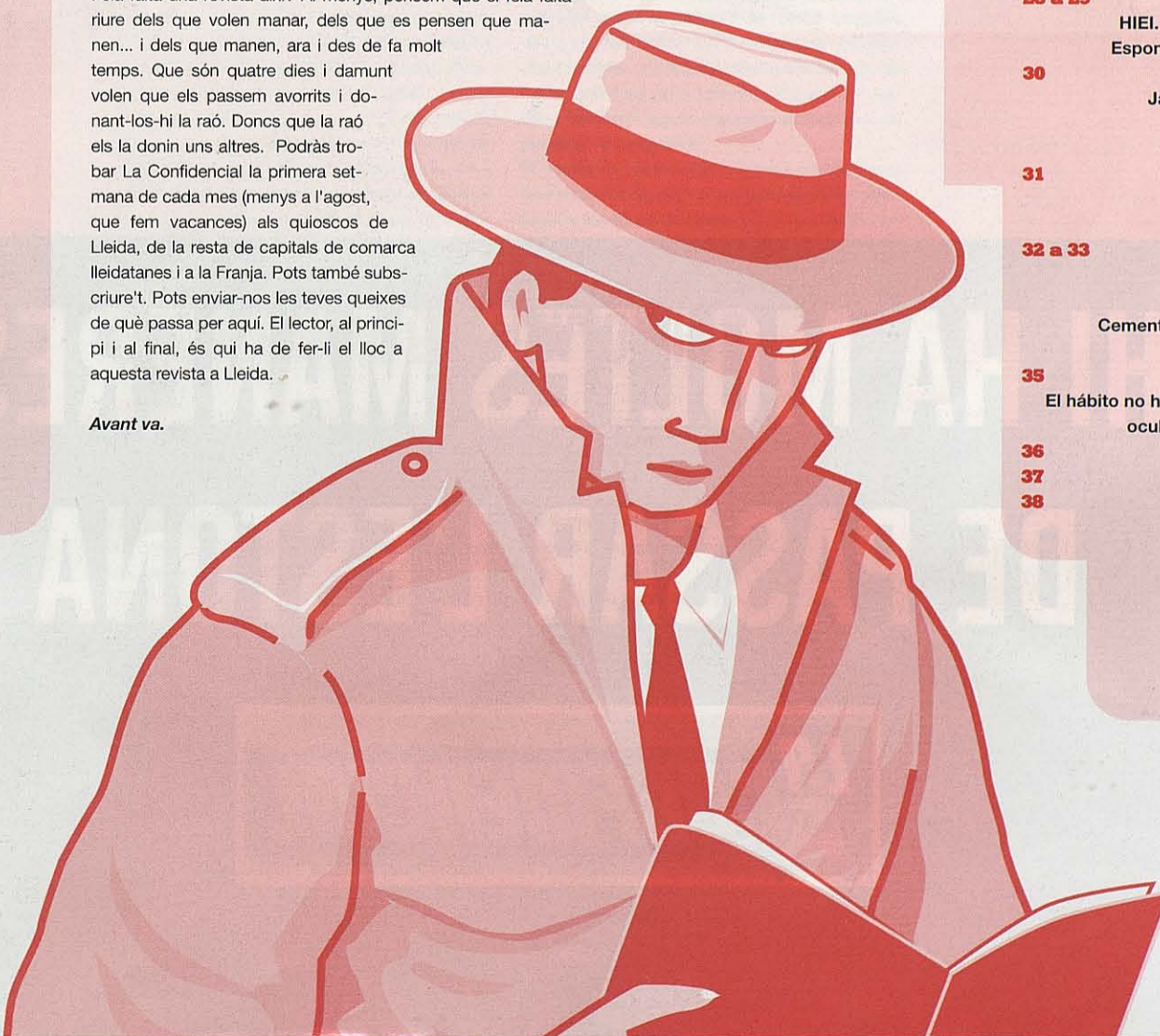
Informacions elaborades per un equip de redactors, maquetadors, il·lustradors, fotògrafs i col·laboradors amb experiència professional en diversos mitjans de comunicació de Lleida, Catalunya i la resta de l'estat. Més d'un n'hem sortit escaldats.

La Confidencial no està lligada a cap grup de pressió ni té interessos polítics o inconfessables darrere seu: pot ser un tòpic, però el que vol és informar donant la volta a les notícies a través de la investigació, la crítica i la utilitat de les informacions. Hi ha maneres i maneres de fer les coses: les de La Confidencial són buscar el taló d'Aquiles de què passa a Lleida i enfote-se'n. Per això, depenem només dels nostres lectors i dels nostres anunciants. A diferència d'altres publicacions que van de rotllo progrè i crític, els que fem La Confidencial volem fugir de la política de la subvenció institucionalista ja que no volem estar sotmesos a ningú. I al mateix temps també fugim dels intel·lectuals orgànics i sintètics al servei dels poders locals i globals. Vosaltres decidiu si tot això té sentit.

Per la nostra part, volem oferir un producte nou i diferent a Lleida, encarat a tothom interessat a passar una bona estona i a reconèixer la precarietat de la Lleida "oficial". El grup editor de La Confidencial és l'Associació Cultural O-Ponent, formada per bona part dels que signen les pàgines següents. La revista està oberta a més col·laboracions i en pròximes edicions s'ampliarà el ventall de seccions en funció d'allò que els lectors demanin. Cal recordar també que des de fa més de 20 anys, amb l'aparició de la mítica i desapareguda revista La Boira, a Lleida no surt cap publicació d'aquest tipus.

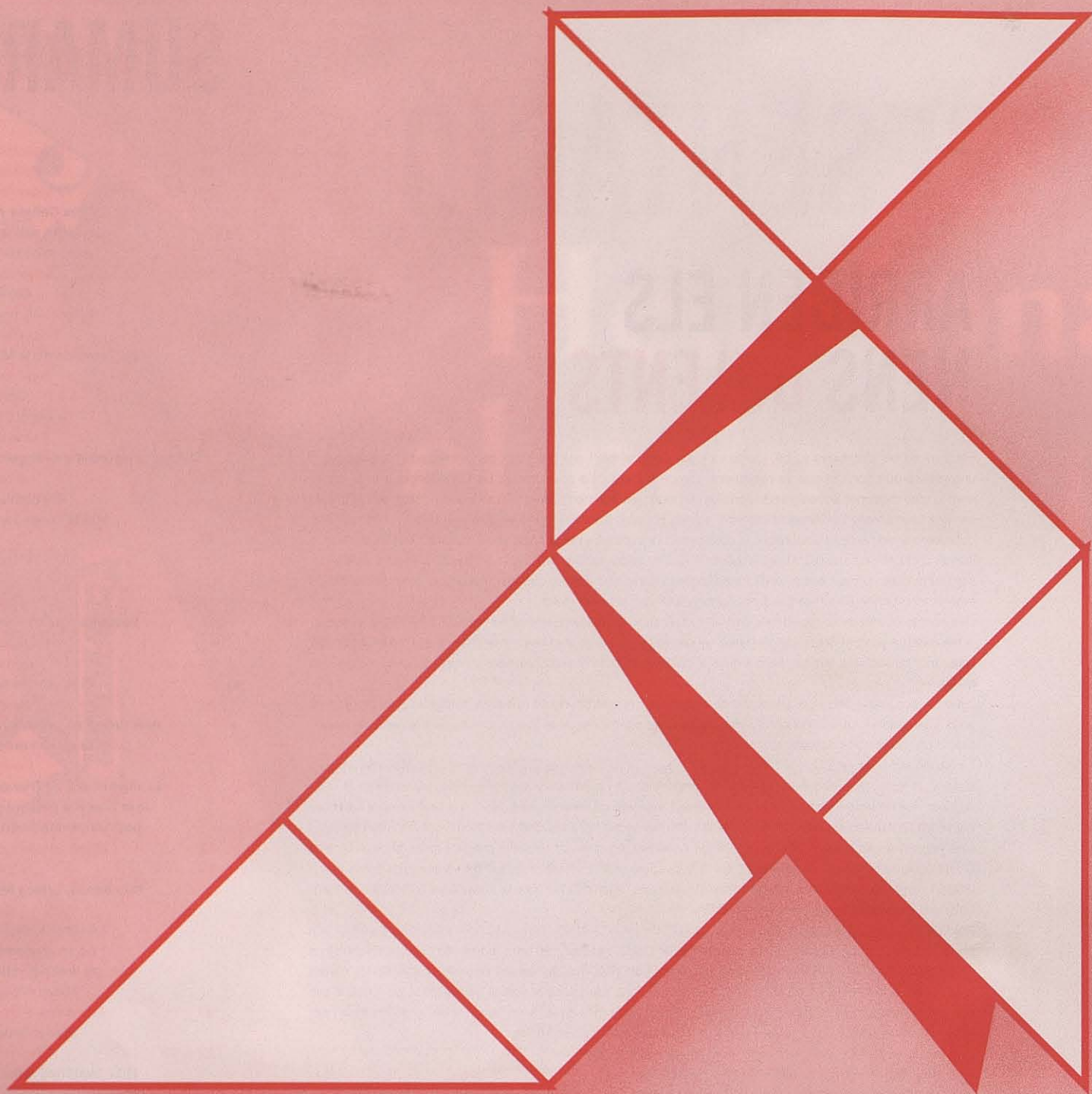
Feia falta una revista així? Al menys, pensem que sí feia falta riure dels que volen manar, dels que es pensen que manen... i dels que manen, ara i des de fa molt temps. Que són quatre dies i damunt volen que els passem avorrits i donant-los-hi la raó. Doncs que la raó els la donin uns altres. Podràs trobar La Confidencial la primera setmana de cada mes (menys a l'agost, que fem vacances) als quioscos de Lleida, de la resta de capitals de comarca lleidatanes i a la Franja. Pots també subscriure't. Pots enviar-nos les teves queixes de què passa per aquí. El lector, al principi i al final, és qui ha de fer-li el lloc a aquesta revista a Lleida.

Avant va.

SUMARI

03	Presentació
05	Editorial
06	El Segoviano Alias Cañete y la psiquiatria aplicada <i>Moncho Alpuente</i>
07	El Segoviano Chuleo <i>El Gran Wyoming</i>
08	Reportatge La Tupinada de la Miss
09	Racionals Còmic <i>Harry Lime</i>
10 a 13	Entrevista El Ruso, de punkie a evangelista
14	Opinió El cambiazio <i>Matías López López</i>
15	Còmic Viscera <i>Buil</i>
16	Còmic Sebastià...guardia urbà <i>Mia Alberdi</i>
17 a 23	Dossier El No-Do de tots
24	Prensa Ardi Beltza es periodismo, ni más ni menos Prensa El jutge absol "El Triangle" de la querella presentada per l'ultradretà Royuela
25	Letrines burlesques
26	Opinió Nou temps, crítica lliure Opinió Leridamuertedoc, no es un nombre de archivo válido. <i>Pietro Filangeri</i>
27	Mecànica Popular <i>Xavier Reverté</i>
28 a 29	Reportatge HIEI. Històrica Infecció Espongiforme llerdenca
30	La leonera Jaime Mayor Oreja, de zote a azote <i>Valentín Zàrraga</i>
31	El sinofòs Antoni Siurana <i>Ernest Terés</i>
32 a 33	Volando voy, volando vengo Viatges: Cementerio de la Habana <i>Juan Ferrer</i>
35	Artícle El hábito no hace al monje pero oculta sus erecciones
36	Música
37	Agenda
38	Còmic <i>Setó</i>

**HI HA MOLTES MANERES
DE PASSAR L'ESTONA**

EDITORIAL

POLÍTICA DE MITJANS DE COMUNICACIÓ I MITJANS DE COMUNICACIÓ DELS POLÍTICS

El primer dossier de La Confidencial està dedicat a la nova televisió local de Lleida, que ha de començar a emetre el 9 de maig, pocs dies després que surti aquest primer número al carrer. Feia temps que no s'editava una revista a Lleida i també feia temps que el panorama periodístic de Lleida no es removia tant com ara, de la mà d'una televisió que tira endavant Diari Segre. Però en la qual també hi participen els poders públics de Lleida. Potser és "posar la bena abans de la ferida", però aquest nou projecte del grup de comunicació més potent de Lleida exemplifica a la perfecció tots els tòpics que la relació entre poder i mitjans de comunicació ha anat construint en l'imaginari del segle XX. Sorpren, en primer lloc, la implicació de dos administracions públiques (Paeria i Diputació) en un projecte d'un mitjà de comunicació que, per definició, ha de basar-se en la independència. Es podrà dir que Paeria i Diputació "som tots", però tothom és lliure de pensar també que Paeria i Diputació, més que tots, són els partits polítics que les governen i, fins i tot, les relacions personals que generen. El que Michel Foucault en deia les "relacions de poder", que són les que conformen el poder i el fan operatiu: no hi ha un únic poder omnipresent, però sempre hi ha algú que exerceix poder sobre un altre. Diari Segre és molt lliure de convidar les administracions locals a participar en el seu projecte de televisió local: seu és el risc de perdre la independència i seu serà el treball per aconseguir que això no passi... i per aconseguir que la ciutadania ho vegi així també. Però és més difícil respondre a què hi fan les administracions en un mitjà de comunicació, tot i que hi ha molts exemples que, sobre tot, tenen a veure amb televisions. Perquè si es tracta de donar suport a un projecte lleidatà, quins criteris se-

gueixen Antoni Siurana i Josep Pont per decidir que és aquesta televisió, i no una altra, la que ha de comptar amb la presència de les institucions que ells presideixen? Diari Segre ha estructurat la seva televisió diferenciant entre l'empresa que dirigirà realment i l'organisme que "beneirà" la televisió. Caldrà veure ara qui seurà en aquest segon organisme, obert en principi a totes les "patums" de la cultura i la societat lleidatana.

Sorpren també que la resta de grups polítics amb representació a Lleida hagin donat suport, bé votant a favor, bé amb l'abstenció, a aquesta presència institucional pública en un mitjà de comunicació privat, sense tan sols qüestionar en cap moment que un dels papers dels mitjans de comunicació és fer arribar a l'opinió el que els polítics volen contar... però també el que no volen que se sàpiga. Pot semblar que donin per suposat que la informació no serà/és independent i que més val estar a bé amb el grup empresarial de Segre: sembla que la por a no sortir a la televisió pugui més. Màxim quan l'horitzó polític està ja situat en la lluita de les properes eleccions autonòmiques, cada cop més *massmediatitzades*.

Sorpren també la falta de legislació en la regulació de les televisions locals, des de la validesa de les freqüències anteriors a 1995 o l'obligació de fer un concurs públic per a la concessió de noves freqüències fins a la definició de l'àmbit geogràfic d'una televisió "local" (un municipi, una comarca, una província...). Probablement, la presència de forces polítiques en la televisió de Segre pot ajudar a "resoldre" alguns d'aquests dubtes quan es plantegin als despatxos.

Si només es tractés d'un empresa privada, no hi hauria gaire a dir, però si enmig hi apareixen institucions públiques de l'estat, no hi ha d'haver lloc per a tantes sorpreses.

DEL RUSO AL GRAN WYOMING

Arcadi Rosell "el Ruso" és un autèntic supervivent de la moguda punk a Lleida i un autèntic supervivent del segle XX. La seva entrevista és el reconeixement a totes aquelles persones que han lluitat per canviar una societat, que finalment els ha absorbit o desheretat. Sense més contemplacions. El podeu trobar pels carrers de Lleida, demanant diners per tornar a sobreviure. Amb la dignitat que li atorga la seva història, que serà més o menys acceptable però que està sent viscuda de cara.

Al seu costat, el Gran Wyoming és un altre supervivent nat, ara a la cresta de la popularitat de la mà de la televisió, però amb una història darrere que també va amb la cara per davant. El seu article aporta una visió satírica, i CQC, del que ens cau des de les altures.

LA CONFIDENCIAL

ANY I - Número 1 - Maig de 2001.
Publicació mensual.
Preu: 350 pessetes.

Direcció: A.C. O-Ponent

Consell de redacció

Textos: Miquel Àngel Bergés i Saura, Joan Hernández i Xavier Reverté. Fotografia: Laurent Sansen. Il·lustració: Josep Maria Cazares. Disseny i compaginació: Pepo Curià.

Correcció: Ramon Gual. Assessor jurídic: Àlex de Sàrraga.

Col·laboren en aquest número: Moncho Alpuente, El Gran Wyoming, Matias López, Ramon Morell, Valentín Zárraga, Àlex Warhol, Ermengol Badia Tolsà, Andoni Azofra, Gotzone Iturralde, Fidenci Al-Lendi, Ernest Terés, Agustí Fenoll, Abel d'Empalmada's Alive, Bull, Mia Alberdi, J.M. Armengol Laura Bergés i Saura, Josep Àngel Guimerà i Orts, Enric Bastardes, Pietro Filangeri, Colectivo de trabajadores y trabajadoras de ARDI BELTZA, revista EL TRIANGLE, revista EL COCHINILLO FERROZ, revista EL JUEVES, Juan Ferrer, Setó, Carles Alberdi, Mia Alberdi, Mercè Ballespi i Josep Maria Rexach.

Edita: Associació Cultural O-Ponent.

O-PONENT

©2001. LA CONFIDENCIAL.

Fax: 973 21 24 40

E-mail: laconfidencial@infolleida.com

revistalaconfidencial@hotmail.com

Impressió: Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

Distribució: Segre Distributions S.A.

La Confidencial no es fa responsable necessàriament de les opinions i continguts expressats en les col·laboracions i anuncis inclosos en la revista.

©Reservats tots els drets. Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcial, ni registrada ni transmesa per cap mitjà de cap tipus, sense permís exprés per escrit de l'editorial.

Dipòsit legal: L-493-2001

ALIAS CAÑETE Y LA PSIQUIATRÍA APLICADA

Los doctores Mabuse, de la universidad de Frankfurt, y Caligari de la de Palermo, especializados en casos de personalidad múltiple y asesinatos en serie han sido convocados urgentemente y en secreto por el gobierno español para que diagnostiquen y traten al ministro de Agricultura, Miguel Arias Cañete, que aún no se ha repuesto del tremendo trauma de haberse enterado por los periódicos de que llevaba una doble vida, incluso una triple y una cuádruple vida, la primera como ministro y las restantes como consejero, presidente o asesor de diferentes empresas relacionadas con asuntos tan diversos como la ganadería, el bingo, o la importación de automóviles de lujo. En una clínica secretísima del CESID dotada con los últimos adelantos y ubicada en un remoto lugar de la provincia de Segovia, se celebra la primera consulta.

CALIGARI. Vamos a ver, así que usted es don Miguel Alias Cañete.

CAÑETE. Nada de Alias, Arias señor mío, Arias. Si van a empezar insultándome....

MABUSE. Muy interesante, la clásica reacción defensiva propia de un desequilibrado....

CAÑETE. Ni desequilibrio ni leches....

CALIGARI. Leche, ha dicho leche, responda usted con la primera palabra que se le ocurra a las que yo le vaya diciendo: Leche

CAÑETE. ¡Joder!

CALIGARI. ¿Joder?

CAÑETE. He dicho joder porque su colega a traición me ha pinchado en el brazo. ¿Se puede saber lo que me ha puesto?

MABUSE. Un ligero sedante, está usted muy nervioso.

CALIGARI. Empecemos de nuevo: Leche

CAÑETE. Vaca.

CALIGARI. Vaca

CAÑETE. Loca

CALIGARI. Loca.

CAÑETE. Cabra

CALIGARI. Cabra

CAÑETE. Cabrón. Mire ya estoy harto del jueguecito, juguemos a algo más interesante....que tal una partidita de poker, casualmente he traído un par de barajas nuevas....

MABUSE. La ludopatía suele aparecer complementariamente en los casos de trastornos psicoafec....

CAÑETE. ¡Bingo! Ha dado con la clave. Me llamo Miguel y soy un ludópata anónimo, pero lo paso fatal porque ninguno de mis compañeros de gobierno quiere jugar conmigo. Antes jugaba alguna partida de dominó con el presi, pero una vez vio como me sacaba la

blanca doble de la manga y ahora se niega....

CALIGARI. Y que tal si en vez de jugar a las cartas nos vende usted un par de Mercedes o de BMW a un precio de amigos.

CAÑETE. No faltaba más, casualmente traigo conmigo unos folletos que les van a encantar, ah y aquí va mi tarjeta, Miguel Arias, agente de importación...Miren que bellezas.

MABUSE. Aunque pensándolo mejor a mi me interesaría más invertir en alguna finquita del campo andaluz, cerca de Jerez de la Frontera.

CAÑETE. Ha ido usted a parar al mejor sitio, me presento, Miguel Arias Cañete secretario del Consejo Superior de Terratenientes...perdón me he equivocado esta es la tarjeta de la inmobiliaria..., esta de las bodegas... aquí está....

CALIGARI. Bien pero ya hablaremos de eso luego, en realidad nosotros veníamos a ver al ministro de Agricultura el excelentísimo señor don Miguel Arias Cañete....

CAÑETE. ¡Ah! ¡A ese! Pues ese no sé si va a poder atenderles, porque está reunido consigo mismo y a veces esas reuniones no terminan nunca porque nunca se ponen de acuerdo, Miguel, dice una cosa, Arias le replica y Cañete trata de ponerles de acuerdo....En confianza yo creo que a don Miguel empieza a afectarle eso de la EEB, ya saben lo de la encefalopatía esa....mucho chuletada de confraternización, mucho hueso de caña...Pero a lo que íbamos, les voy a enseñar un juego de cartas español muy sencillito que se llama las siete y media y así vamos haciendo tiempo hasta que el ministro salga de la reunión.

OFICIAL DE LA PROVINCIA DE SEGOVIA. CONSERJERÍA DE MONUMENTACIÓN URBANA

Se convoca concurso de proyectos para la erección de un monumento dedicado al primer monumento segoviano, el acueducto. La obra destinada a ocupar un lugar de privilegio en la plaza del Azoguejo no deberá rebasar en altura la del acueducto mismo y el material utilizado tendrá que ser la piedra sin argamasa alguna.

CONSERJERÍA DE FESTEJOS PATRONALES, POPULARES, SACROS Y PROFANOS.

Con motivo de las celebraciones de la Semana Santa, se celebrará en Segovia, valga la redundancia, el primer certamen internacional de bandas de Cornetas y Tambores. Durante toda la semana y desde las ocho de la mañana a las doce de la noche las calles y plazas de la ciudad vibrarán con la música de más de doscientas bandas de estas características que obtendrán sin duda un éxito atronador cuyos ecos tardarán mucho tiempo en apagarse. Entre las bandas que han confirmado su participación se encuentran las célebres agrupaciones "Los pequeños tamborileros de Viena", "Los aporreadores infatigables de Birmingham" y la banda de cornetas y tambores de Villapalos de Gustavo (Madrid).

CONSERJERÍA DE ENCEFALOPATÍAS
Se comunica a los propietarios de cabezas (con todo lo demás) de vacuno que ya está a su disposición en esta conserjería el test de personalidad priónica elaborado por el equipo de psiquiatría bovina de la Universidad a Distancia de Maryland, traducido del inglés para mejor comprensión de las reses. Si el ejemplar vacuno examinado falla más de un 25% de las respuestas del cuestionario de doscientas preguntas, el animal deberá ser sacrificado.

CONSERJERÍA DE URINARIOS PÚBLICOS HISTÓRICOS

Concurso para la adjudicación de las obras de rehabilitación de los urinarios públicos de la Plaza Mayor. Los proyectos que se presenten deberán estar avalados por el Cabildo de la Catedral y por la conserjería de Patrimonio por formar parte del conjunto histórico artístico del primer templo segoviano. El estilo decorativo deberá ser gótico flamígero, la grifería dorada y el alicatado integral. La obra deberá incluir la construcción de un pasaje subterráneo desde los urinarios a la catedral, pasando por taquilla.

Els articles signats per Moncho Alpuente i El Gran Wyoming han estat cedits per la revista EL COCHINILLO FERÓZ de Segovia per a LA CONFIDENCIAL.

TEXT. EL GRAN WYOMING IL·LUSTRACIÓ. ERMENGOL

CHULEO

En la antigüedad, los grandes cambios sociales venían precedidos de abusos de poder. Es lo que los físicos llaman el principio de acción y reacción.

Los poderosos, de vez en cuando, en un ataque de voracidad, echan un órdago al pueblo y a veces ganan, y otras (como el caso de María Antonieta, que tras una subida de pan dijo aquello de:

"Si no quieren pan que coman tortas" y fue decapitada), pierden.

La voracidad es una cualidad que se alimenta de lo ajeno. Cuanto más come, más crece y más alimento necesita. En este círculo vicioso andamos, en unos tiempos en los que ha cambiado la nomenclatura política para hacer más digerible la sodomía globalizadora que nos acosa.

Así, al reaccionario se le llama liberal (que antes significaba lo contrario); a la dictadura, antiguo régimen; a la derecha, no se la llama de ninguna manera, porque no hay; al imperialismo, globalización....

Ahora las cosas se toman por la cara, sin control, sin mesura, pero eso sí, sin ademanes provocadores.

Los filósofos de la privatización y el mercado libre ven en la competencia la salvación del consumidor, mientras el consumidor ve en la falta de competencia tanto del mercado, como de la administración, la aspiradora que le succiona el salario. Suele suceder cuando se da la paradoja de "lo público" es administrado por los enemigos de "lo público", los que creen que la empresa pública no debería existir.

Lo de la gasolina, clama al cielo, pero una vez más, dios demuestra estar reunido. Los ciudadanos asisten sorprendidos a la explicación de que aquí es más barata que en otros países de Europa, mientras sube y sube, y vuelve a subir. Las grandes compañías que la venden, esas que forman lo que el gobierno llama la competencia, y que se reúnen por las noches para planear el atraco del día siguiente, publican las cifras de beneficios agradeciendo al parque automovilístico su contribución a

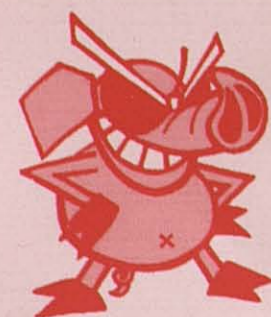
doblar las ganancias en lo que va de ejercicio.

Los desconfiados de siempre, que sólo veían inconvenientes en las privatizaciones de las grandes empresas públicas y en la desaparición de los monopolios, pero que no discutían las supuestas ventajas del abaratamiento de los servicios, vuelven a dar el coñazo al ver que lejos de bajar los precios, suben sin control. Como son antiguos y obsoletos, no entienden la necesidad de pertenecer al mundo moderno, no les gusta la globalización, y se preguntan, qué mal había en que los beneficios de las empresas públicas fueran a parar a las arcas del Estado, en vez de a las diferentes arcas de Noé que, construidas en las alturas, salvarán a nuestros próceres del diluvio que viene, cuando seamos mayores y nos digan que por no haber tenido hijos, nos va a mantener nuestra puta madre, si es que vive para entonces.

Lo de la gasolina es un termómetro que mide el grado de sofronización social. Si la peña no reacciona frente a un detrimento en sus ingresos tan democrático como injustificado, es que la cosa va bien. El libre mercado es más libre que nunca.

El cuento terminaría con la frase de uno de los prohombres aconsejando a las masas: "Si no quieren gasolina, que vayan en bici", sólo que en vez de pagar con su vida por tamaña osadía, como estamos en tiempo de globalización, serían los ciclistas los que acabarían palmando arrollados por un camión, pero para que el cuento sea realmente cruel, sería un camión cisterna de gasofo.

Y colorín colorado. Como dijo el cantante: Aquí no cambia nada, si no lo haces cambiar.

EL COCHINILLO FERÓZ

Organo de expresion del FLIPE (Frente de Liberacion del Porcino Español)

LA TUPINADA DE LA MISS

TEXT. JOAN HERNÁNDEZ
FOTOS. LAURENT SANSEN

LO
SIS
EVA

La pubilla de moda i flamant candidata a Miss Univer, Eva Sisó ha hagut de superar dificultoses proves en la vida abans de ser nomenada primera Dama d'Honor, al concurs de Miss Espanya. L'escultural i dotada jove del Baix Segre ha viscut en les seves pròpies carns els maldecaps i enrenous que pot representar lluir una figura com la seva en els àmbits més terrenals del dia a dia. Un company seu de la Facultat d'Empresarials, on està matriculada la xiqueta en qüestió, ens ha confessat els detalls de la seva vida com una universitària més.

La seva presència durant els primers dies de classe va despertar l'interès del sector masculí que no dubtava que la bufona devia de ser model. Però la primera prova de foc va arribar durant els primers dies, quan els veterans van anar a la cacera dels alumnes de primer curs per tal de donar-los la seva particular benvinguda. Aquests voltors van trobar a la primera ullada l'Eva i van decidir convertir-la en el centre de les seves bromes de baptisme acadèmic. Realment a pocs els hi pot passar desapercibuda aquesta noia de mirada interessant i llavis sensuals, gairebé caribenys. La Miss va haver de menjar un plàtan compartint-lo amb un company de color; va ser una de les "novatades" més sonades que va patir, de fet pels taulells d'anuncis de la facultat fins fa pocs dies encara es podien veure fotografies que recordaven el moment.

Actualment ja han desaparegut, potser han passat a l'àlbum d'algun admirador. Un altra moment àlgid de la seva presència a la facultat va ser durant el sopar de gala de pas de l'equador, on els nois vesteixen de rigorosa etiqueta i les noies volen enlluernar amb espectaculars vestits de nit, on l'escot es un ornament interessant. Les males llengües asseguren que algunes d'elles aprofiten tant assenyalada ocasió per cercar xicot formal.

L'entrada al restaurant d'Eva va ser tot un espectacle, segons recorden els companys de classe amb admiració: "quina perxa". Si de carrer la podem qualificar d'excel·lent amb el vestidet de nit i tacons tenia assegurada la matrícula d'honor. Aquella mateixa nit la futura Miss Lleida coneixeria el que els seus companys no dubtarien qualificar com un tongo descarat. Durant l'animació i el caliu del sopar els universitaris van decidir jugar a triar misses i místers, a l'estil miss cul "prieto", miss empresarials... A tal efecte els assistents portaven un número identifi-

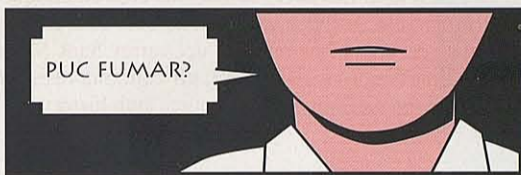
catiu penjat. Ningú no dubtava que la Sisó arrasaria tal i com anava la votació. Però finalment el resultat va sorprendre a tots, els guanyadors van resultar ser el membres de l'organització de la festa. Per a la majoria la tupinada estava més que clara. Opinió que van traslladar a l'elecció més oficial i que els desconfiats atribuïen a les males arts d'Ansón. Realment per als que la coneixen, tota una miss.

LA MISS VA HAVER DE MENJAR-SE UN PLÀTAN I COMPARTIR-LO AMB UN COMPANYY DE COLOR.

VA SER UNA DE LES "NOVATADES" MÉS SONADES QUE VA PATIR; DE FET PELS TAULELLS D'ANUNCIS DE LA FACULTAT FINS FA POCOS DIES ENCARA ES PODIEN VEURE FOTOGRAFIES QUE RECORDAVEN EL MOMENT

RACIONALS

A PARTIR DELS ARXIVS DEL REPUTAT PSICÒLEG JORGE KENISTEIN, EL COMICÒLEG HARRY LIME (CONEGUT ENTRE D'ALTRES TREBALLS PER L'ASSAIG "ELS IMPOSTORS, NEIXEN, ES FAN, O ES REGALEN AMB EL SUPLEMENT DOMINICAL DELS DIARIS?") RECREA ALGUNS PASSATGES DE LES SESSIONS DEL DOCTOR AMB ELS SEUS PACIENTS.

HARRY LIME

EL RUSO

“DE PUNKIE A EVANGELISTA”

Provocador, “carinyós”, irreverent, estimat, valent, temut, artista. El seu rostre recorda un pintor impressionista. És El Ruso. Diu que va ser el primer punkie de Lleida, el primer a passejar-se amb crestes de colors al cap. Té 38 anys i conserva una intel·ligència natural. Eren els principis dels anys vuitanta i els joves ja començaven a estar cansats de polítics i progress amb barba. Només els quedava una alternativa, la provocació pura i dura. Un dia, El Ruso va pujar en un escenari i sense gairebé saber entonar es ficà el públic a la butxaca. Va cantar amb Droguerías Asociadas i es convertí en el seu ídol. Les seves actuacions eren autèntiques performances espontànies. Ha conegut l'heroïna i el desencant de la transició espanyola. Ha vist morir molts dels seus millors amics. Molts joves d'ara ja no el coneixen, però encara se'l pot veure de copes en algun bar musical del carrer Sant Martí. Darrerament ha buscat la salvació acostant-se als evangelistes. Tot i que la vida l'ha desgastat físicament, ell continua resistint. De vegades la distància, el temps i la indiferència dels gestors culturals lleidatans deixen en l'oblit a personatges amb història.

És la tardor de l'any 2000 i el candidat republicà George W. Bush ha guanyat, tot i que no encara oficialment, les eleccions nord-americanes. L'Arcadi Rosell Comabella (“El Ruso”) avança lentament, amb les cames flexionades, per la plaça Paeria. Són les 12 del migdia i comencem a parlar al banc del “Si no fos”. L'hi costa seure, deixa les croses al terra i no abandona de les seves mans els discos d'un passat gloriós. Està content i alhora sufocat. M'explica que el seu pare era sabater. “Quina coincidència, el pare d' Stalin també ho era, però no era rus, sinó georgià”, contesto. Va néixer el dia 8 d'abril de 1962 a la localitat d'Agramunt (l'Urgell). Quan tenia vuit anys va anar a viure a Lleida on el seu pare començà a treballar en una empresa de màquines de cosir. Seguint la tradició de molts lleidatans il·lustres va estudiar al Col·legi Maristes.

El Ruso, d'on ve aquest ‘àlies’ ?

Per dues raons fonamentals. En primer lloc per les meves faccions, que són semblants a les d'un soviètic, tothom ho diu, i segon pel meu antiamericanisme.

Explica'm la teva vida...

Quasi tot va començar quan vaig anar a fer la mili als “parakas”, Alcantarilla (Múrcia) i em van llicenciar abans d'hora, un 23 de febrer, ja que els militars em van diagnosticar com a ‘psicópata agresivo grave’. La veritat és que va ser allí, als “parakas” on vaig conèixer la heroïna per primer cop. Però poc després a Lleida vaig tornar a provar-la quan anava a fer escalada, per a les nits als refugis de muntanya. Algun sd'aquells companys escaladors ja estan morts.

I després què ?

Eren els principis dels vuitanta i molts joves ja començàvem a estar cansats dels polítics, dels progrés amb barba i trenca. No m'agradaven els polítics i la ciutat de Lleida m'oferia molt poques coses. Va ser llavors quan vaig anar a Madrid, era allí on hi havia la Movida. Cada nit m'acostava a la Sala Rockcola per veure com actuaven els grups radicals i punkies. M'atreia la força de les seves lletres, trencaven amb tot. Va ser llavors quan vaig fer-me amic del meu ídol, l'Eduardo Benavente de Parálisis Permanente.

Més tard, l'any 1981 vaig tornar a Lleida. Feia poc que s'havia format el grup Droguerías Asociadas integrat pel Josep Maria Roma, l'Emilio i el Mir. Em van fer unes proves perquè els hi faltava un bon cantant i vaig convertir-me en el líder de la banda. Dels 12 temes que tocàvem, sis eren meus

Et vas convertir en el primer punkie de Lleida?

Està clar que sí, Jo vaig ser el primer. (El Ruso comença a enfadar-se i aixeca la veu.) No és veritat el que diu, l'antropòleg aquell, el Carles Feixa al seu

llibre Tribus Urbanas quan afirma que el primer punkie lleidatà va ser el Félix, és mentida. Vaig ser jo!

Però després van aparèixer els primers problemes a Droguerías Asociadas, no ?

Sí. Un dia els meus companys em van dir que estava fora del grup, jo no enetenia res. La pura realitat era que un dels components de la banda va començar a estar gelós de mi. Jo me'n vaig anar i Droguerías Asociadas va començar a fracassar perquè El Ruso era l'estrella de la banda i sense la meua presència no feien res.

Després, l'any 1985 em vaig casar i el casament es va convertir en unes “bodas de sangre”. Quan estàvem en plena celebració, al famós pub Miconu, un individu es va acostar i em va clavar una navalla a la tràquea. Vaig estar clínicament mort durant una bona estona. Però em vaig recuperar i més tard vaig gravar el meu primer disc als estudis Aprilia i va ser així com es va consolidar la meua fama. Després vaig formar un altre grup ‘El Ruso y el Pelotón de castigo’, on vàrem fer un parell d'actuacions amb aquella cançó de tan èxit ‘Sigueme si quieres marcha’. Vaig deixar el “jaco” i em dedicava a fer pintades pel carrer contra la heroïna. Volia conscienciar els joves contra els mals de la droga perquè l'heroïna ha tallat les potencialitats de molta gent.

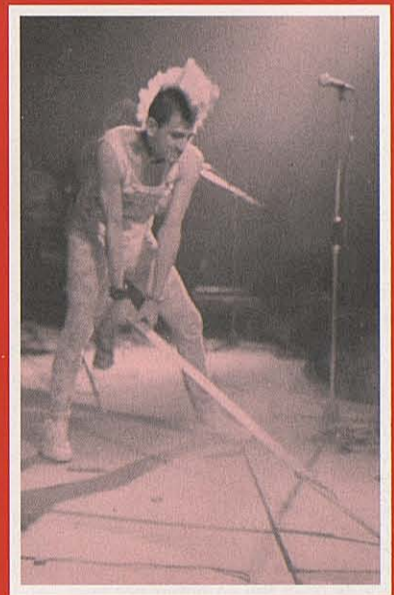
La teua relació amb l'heroïna ha estat d'amor i odi?

Sí. És com el ying i el yang. El jaco també em feia oblidar dels mals de la vida i em donava força. M'he enganxat i desenganxat moltes vegades. A principis dels anys noranta em vaig separar de la

"EL RUSO DONAVA UN AIRE COSMOPOLITA A DROGUERIAS ASOCIADAS"

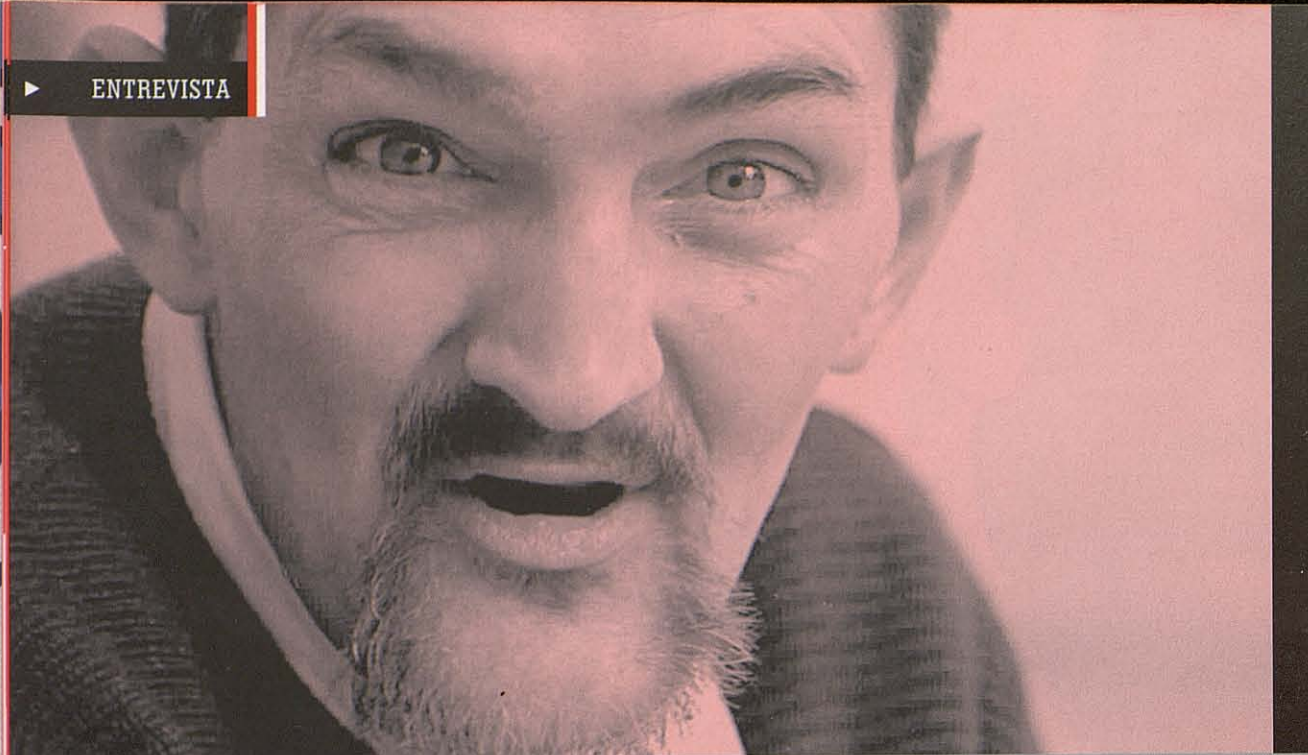
'La Confidencial' ha parlat amb un altre integrant de Droguerías Asociadas per explicar com va ser el procés d'aquesta banda que marcà una època en el món musical lleidatà dels vuitanta. Es tracta d'Emilio Rivera, un dels fundadors junt amb Josep Maria Roma de Droguerías Asociadas. 'El grup va començar a funcionar l'any 1979, veníem de la tradició punkie, però fèiem after punkie i ens qualificàvem de Tecno fanki psicològic. De tota manera el vertader llançament del grup el vàrem fer amb la incorporació de El Ruso durant els anys 1982-83. El Ruso acabava de venir d'altres països europeus, estava fresc, amb noves idees i va començar a assajar amb nosaltres. Vàrem veure que El Ruso era un cantant potencialment interessant, alt, corpulent i que donava un aire cosmopolita a Droguerías Asociadas. Es complia així un dels requisits dels cantants punkies, quan els cànons asseguren que només es necessiten ganes per pujar a un escenari i tocar en una banda, la qüestió d'aprendre vindrà després, si es que fa falta. Segons Emilio Rivera 'la cosa va anar més o menys així ja que El Ruso, en principi, no sabia cantar, després n'hi vam ensenyar i progressivament va començar a demostrar les seves capacitats, realment es va adaptar i també era un bon lletrista. A més teníem un bon instrumental i la millor guitarra del mercat. Assajàvem cinc hores diàries, tot i que eren moments difícils perquè molts joves començaven a tenir problemes amb l'heroïna. Però per a nosaltres la música era una evasió. Fèiem un bon treball de proselitisme, nosaltres mateixos ens representàvem, enganxàvem els cartells i organitzàvem els concerts. Sabíem que tot era estratègia per triomfar i la veritat és que l'exregidora socialista Carmina Pardo ens va ajudar molt', explica l'Emilio Rivera. A poc a poc El Ruso es va convertir en l'estrella del grup i ell n'era conscient. Va assumir el paper del líder, i per aquest motiu es permetia alguns luxes típics dels cantants famosos com passar d'ajudar als seus companys en el muntatge dels equips mentre ell visitava els bars rodejat de noies guapes. Alguns amics d'aquella època asseguren que al Ruso li mancava la disciplina necessària per acabar de triomfar 'perquè carisma en tenia'. Alguna vegada va tenir problemes amb representants de les comissions de festes ja que seguia a la perfecció el comportament d'un punk amb actituds provocadores que molta gent no entenia. Altres recorden que una vegada va fer sortir de polleguera un capellà després de la desaparició dels micros d'una església. Tot i això, l'Emilio Rivera assegura que mai no hi va haver sang de veritat. 'La fama va arribar després de sortir a la televisió, guanyar concursos de rock i desbancar altres grups de fama quan només érem teloners. Teníem un "catxé" important i això ens permetia viure de la música'.

Però després van aparèixer els primers problemes personals entre els integrants de Droguerías Asociadas. Emilio Rivera comenta que 'van començar a sorgir els típics enfrontaments causats per la gelosia'. És així com El Ruso va ser expulsat de la banda. Però amb l'absència d'aquest cantant, Droguerías Asociadas inicià un procés de crisi i mai més no es va poder recuperar. 'Posteriorment amb el temps he pensat molt sobre això i crec que l'expulsió del Ruso de 'Droguerías Asociadas' va ser un gran error. Amb un bon mànager o qualsevol altra persona que hagués sabut reconduir al Ruso, Droguerías hagués acabat sent un dels millors grups de tot Espanya'. Passat un temps l'Emilio Rivera i El Ruso van impulsar una nova banda, -El Ruso y el Pelotón de castigo-, integrada també per músics que després van ser a Rosas Rojas. 'Era un projecte interessant, però va ser una llàstima perquè tot seguit a mi em van tancar a la presó'. Al cap d'uns anys Emilio Rivera va muntar un altre grup, VII Escuadra, amb la col·laboració de El Ruso i altres joves d'una associació cultural de la Mariola.

ELS MILITARS EM VAN DIAGNOSTICAR COM A "PSICOPATA AGRESIVO GRAVE"

JO VAIG SER EL PRIMER PUNKIE DE LLEIDA

ME'N VAIG ANAR I DROGUERIAS ASOCIADAS VA COMENÇAR A FRAGASSAR PERQUÈ JO ERA L'ESTRELLA DE LA BANDA

EM CONSIDERO CRISTIÀ EVANGELISTA PENTECOSTAL

meva dona, la qual cosa em va provocar una forta depressió i conseqüentment em vaig tornar a enganxar. Per culpa de la heroïna vaig perdre la relació amb la meva companya. Després em van tancar sis mesos a la presó per tràfic de drogues.

Posteriorment vas estar amb els Pallassos sense Fronteres.

Sí, després de la presó vaig anar a Tàrraga i em vaig enamorar de la Rosa, la meva segona dona. Era molt feliç i ella em va ajudar a desenganxar-me. Tot seguit vaig entrar en relació amb els Pallassos sense Fronteres on feia de decorador dels seus espectacles. Va ser una bona època perquè vaig conèixer a tots els pallassos de Barcelona. Però malauradament, ara fa cinc anys, un dia que anava de coca em va donar per escalar la paret d'un edifici i vaig caure d'una altura de 14 metres. Les meves cames van quedar destrossades i des d'aquell moment tinc moltes dificultats per caminar, sort de les crosses. Després em van retirar la pensió que tenia per invalidesa degut a un deute amb un banc. És una injustícia. I per aquest motiu, de vegades em veig obligat a demanar caritat pel carrer.

Vas entrar en relació amb algun grup religiós?

No exactament. Vaig anar a l'Alberg Can Salvador per conèixer un altra història i em donaven metadona. Va ser l'any més feliç de la meva vida ja que allí vaig trobar l'amor i la veritat. Sense amor no hi ha res. Fora religió. Únicament em considero Cristià Evangelista Pentecostal. De vegades vaig a cultes a un local de Mollerussa, no és una església. L'església som nosaltres mateixos.

De tota manera abans la gent deia que tenies algunes actituds violentes...

No, només ho feia per fer reaccionar la joventut contra el parasitisme i el

desencant. No hi havia motivacions, però amb Droguerias Asociadas va néixer una nova generació, érem joves que volíem viure intensament. Però no em considero violent

Què ha passat amb la teva generació?

La meva generació encara existeix, però la gran majoria estan a casa tancats. La majoria dels joves de la meva edat i de la moguda, ara s'han reconvertit i molts d'ells són empresaris i yupis que s'han oblidat del seu passat i estan desenganyats. Però a mi el passat encara em marca. Em considero un "divo" de la meva generació, vaig ser un personatge que va influenciar molta gent jove, creant moda i ideologia punk. M'he inspirat en molts grups musicals d'arreu d'Europa. Vaig estar al Patriarca, a França, Bèlgica i Holanda on vaig aprendre altres comportaments culturals i també per poder sortir de l'heroïna. Però de vegades penso que alguns joves que vàrem caure en el món del "jaco" i després en malalties com la sida, en realitat vam ser víctimes d'un engany que en molts casos s'ha saldat amb una mort prematura.

I què penses de la gent jove d'ara i les noves tendències musicals?

Fa mania la majoria de música que s'està fent ara. La Tamara, el Paco Porras i altres ja no saben que fer, només pendents del culte als diners, no tenen filosofia de vida. Els maquineros estan totalment perduts. M'agrada el hip hop, perquè són gent jove que segueix més o menys la nostra trajectòria amb cançons radicals que parlen dels problemes reals. Pel que fa a la societat lleidatana, crec que està molt apagada, li falten nous grups musicals, molts joves no saben que fer, però jo els puc aconsellar amb noves lletres i repertoris. Malgrat tot penso que és impossible recuperar Droguerias Asociadas.

I tu com estàs ara?

Jo tinc molta fe. He estat mort moltes vegades i he tingut mala sort com quan em van fer bruixeria i per això vaig caure d'una altura de catorze metres. Per aquest motiu m'identifico amb els gats, soc un felí. Soc àries amb ascendent àries. Però en l'horòscop xinès soc tigre i en l'asteca sóc un jaguar. En realitat jo mateix sóc dues persones, el meu cos que és l'Arcadi Rosell i que està fet pols i el que parla que és El Ruso. Un dia morirà el meu cos, però El Ruso no morirà mai. Reconec que sóc un personatge complicat, tinc anticossos indetectables que no s'han desenvolupat. Els metges es queden al·lucinat perquè aguanto molt. Em confessaré, he tingut la vida que jo mateix he volgut i estava marcat per un destí. Ara visc amb els meus pares i la meva filla de quinze anys al barri de Balàfia. M'agradaria que em fessin una entrevista per la tele i explicar la meua vida. Jo he donat molt per les altres persones i faig una crida perquè m'ajudin. Estic esperant una rehabilitació que mai arriba.

Han desaparegut els punkies?

Els punkies no han mort, els squaters també tenen raó. "Ninguna persona sin techo".

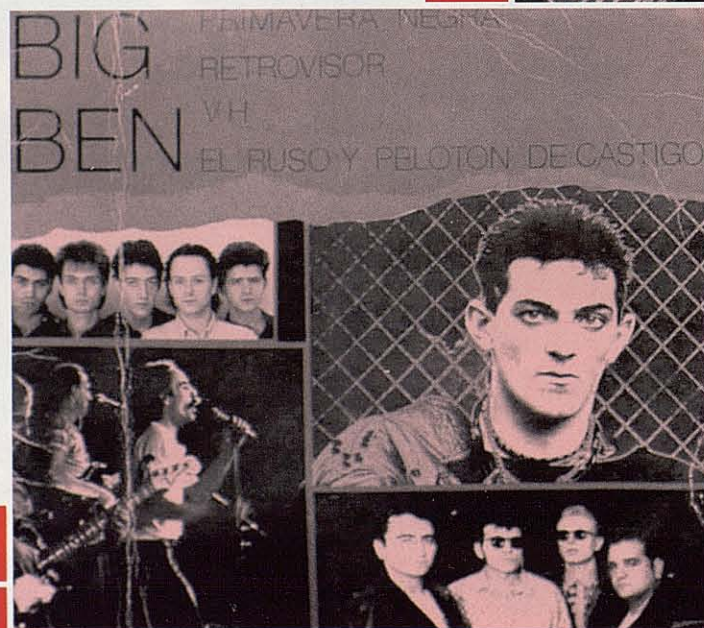
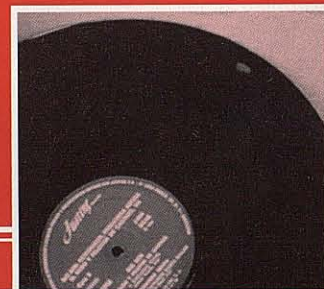
LA HISTÒRIA DELS PUNKIES

El moviment punkie va néixer als anys setanta en un ambient de protesta contra el rock que es tocava en aquell moment i els cantants que vivien còmodament en les seves mansions de luxe. Progressivament van proliferar grups que feien una música original i els seus seguidors, els punkies. Històricament el grup musical punk més important van ser Sex Pistols, però també cal esmentar The Damned, The Clash, Buzzcocks, Generation X, Crass, Dead Kennedy... Sembla ser que va ser l'1 de desembre de 1976 a Londres quan el punk es donà a conèixer oficialment aquell dia els Sex Pistols són entrevistats per Bill Grundy en el programa de televisió Today. Tot Anglaterra es va adonar de qui eren els punkies gràcies als renecs que van deixar anar els Sex Pistols davant les càmeres.

Estèticament, els punkies són cridaners. Acostumen a portar crestes al pèl, pantalons foradats i ajustats, imperdibles, cadenes. Majoritàriament són llibertaris, àcrates i anarquistes. Acostumen a ser provocadors contra el sistema capitalista establert i contraris a qualsevol imposició. Molts punkies s'identifiquen amb el moviment insubmis i okupa. Un manual del Curs bàsic d'actualització de la Direcció General de la Policia que va ser editat l'any 1995 diu que els punkies són d'una classe social molt baixa, ultraesquerranistes i amb consciència de classe. El manual afegeix que, quan poden, els punkies s'enfronten amb la policia.

Més informació pàgina web:

<http://galeon.com/tribusurbanas/punkies.html>

PASSOTISME, ESTUPEFAENTS I CRÍTICA SOCIAL SÓN ELS TEMES DE LA MAJORIA DE LLETRES I CANÇONS QUE CANTAVEN EL RUSO I ELS SEUS COMPANYS AMB DROGUERIAS ASOCIADAS I VII ESCUADRA.

HAY SANGRE EN EL GOBIERNO

DROGUERIAS ASOCIADAS

Algo muy extraño está ocurriendo.
Desde aquí me llega el olor a muerto.
Han acordonado la calle Mayor
y nadie sabe lo que pasa.
Hay sangre en el gobierno
y todo nos da igual...

VIVA LA FARMACOPEA

DROGUERIAS ASOCIADAS

Somos los brujos modernos
y nos gusta la farmacopea
*fenil uno de tres...tres etilamina se hará
Y es que no aguanto más
Hoy escribo con tintes de alcohol
Y me gusta la somnolencia...
Y me gusta la hipertensión
Viva la farmacopea
Y es que no aguanto más...

EN LA PAERIA ME HE ENCON...

VII ESCUADRA

En la Paeria me he encontrado
al Siurana degollado...
Lo maté porque era mio,
lo violé porque me pertenecía
Y es que Lérida huele a podrido
Miles de cadáveres debajo del castillo
En el castillo han encontrado
a un secreta degollado
Lo maté porque era mio
Lo violé, me pertenecía...

ALUCINA TODO EL DIA

DROGUERIAS ASOCIADAS

Alucina con la historia
Alucina con mi vida
Alucina con mi tia
Alucina todo el día
Que no alucina el chorbo
con la historia de la vida
Mucha marcha
Mucho sexo
Mucha droga, todo el día
Planta marihuana
Planta en el balcón
Planta en la montaña
Planta marihuana en toda España

EL CAMBIAZO

TEXT. MATIAS LÓPEZ LÓPEZ* FOTOGRAFIA. LAURENT SANSEN

Cuando esta publicación vea la luz, la Generalitat habrá firmado ya el decreto de 'desprogramación' de Filología Francesa contra la Universidad de Lleida; es decir, y en plata: la habrá abolido. Claro que ojalá no haya sido así, y se esté leyendo esto con las cosas en su sitio, debidamente conservadas; un comportamiento favorable a conservar habrá implicado, por paradójico que pudiera parecer, un talante sanamente radical, pues lo radical es, como la etimología de la palabra revela y antes que cualquier otra cosa, lo que nos mantiene en contacto con las raíces y con nuestras más queridas conquistas del pasado (que son buenas por 'queridas' y por 'conquistas', y no por 'pasadas'). En cambio, si la supresión se hubiere consumado, lejos de un alarde de auténtico progresismo, se habrá incurrido -con el mentecato que la haya sancionado a la cabeza- en una conducta abiertamente retrógrada: 'retrógrada', por ende, suele ser aquella actitud que, al desconocer lo de veras 'radical', tiende a no conservar con el solo objetivo y por el mero placer de aparentar progresismo (el mundo es así: se mata por las apariencias). Pero ni quería descubrir el Mediterráneo ni enzarzarme en distingos semánticos; quizá vuelva a ello en mejor ocasión.

Mi propósito era hoy recordar que, cuando en un órgano de la Prensa Oficial defendía, no hace mucho, la conveniencia de adoptar medidas drásticas -esto es, 'radicales'- para oponernos a la barbarie ofrecida por el Director General de Universidades, era porque me estaba dando cuenta de que, de forma irreversible, ya no se considera 'políticamente correcto' echar mano de recursos como la huelga, la manifestación, el encierro o la sentada para protestar contra la arbitrariedad impuesta desde Arriba. Lo cual se me antoja deplorable, y en primer lugar porque consagra una de las formas de perversión del lenguaje que más detesto, que es aquella en virtud de la cual las palabras pierden sus sentidos primigenios para empobrecerse o reducirse a sentidos acomodaticios; en el caso que nos ocupa, se tilda de 'radical' declararse en huelga, manifestarse, encerrarse o sentarse, queriendo decirse que los defensores de dichas vías de oposición son unos tipos fanáticos o extremistas, poco menos que ultramontanos e incivilizados. Lo cual -repito- es una perversión del entendimiento.

Como en tantas otras cosas de la vida, el quid de la cuestión no estriba en el 'qué', sino en el 'cómo': ante todo, porque un 'cómo' sensato conduce al 'qué' correcto.

LA HUELGA. Se le dice no porque, claro, a tantos días de brazos caídos corresponden tantos duros descontados de la nómina, y no está el horno para bollos -sobre todo ahora, cuando queríamos cambiar de Auto-; además, los pobres estudiantes (de

NO PUEDEN IR A LA HUELGA UNOS POCOS, NO PUEDE MANIFESTARSE UN PUÑADO DE MOSCAS, NO PUEDEN ENCERRARSE TRES Y EL DE LA GUITARRA, NO PUEDEN SENTARSE CUATRO GATOS: DE AHÍ QUE A 'RADICAL' ACOMPAÑE INFAUSTAMENTE, EN ESTOS TIEMPOS, LA CONNOTACIÓN PEYORATIVA DE 'FOLCLÓRICO'.

los que 'se pasa', en cambio, tantas veces) no tienen la culpa: ellos merecen nuestra abnegada presencia, y sus expedientes las puntuales calificaciones que habrán de facilitarles el acceso al Día de Mañana y a la condición de Hombres de Provecho. No, no, la huelga no.

LA MANIFESTACIÓN. Se le dice no porque, claro, ya no somos aquéllos: nos manifestábamos antes, cuando no éramos funcionarios de la Cosa y el hacerlo nos hacía fuertes para conseguirlo; pero ahora no es oportuno ni hace falta: ¡si hasta los manifestantes más acérrimos de otras épocas son hoy Directores Generales! Que no, que no, que la manifestación no, que luego en la Caja Tonta salimos muy feos e impropios, que para resultar anacrónicos hay que desempolvlar la trenca y los pantalones de pana, y, si hemos trabajado tanto, ha sido para cambiar aquellos atuendos por estos trajes de diseño o, mejor aún -y a fin de que se vea lo buenos que somos-, para apuntarnos al casual

wear para así mostrarnos como perfectos consumidores, capaces de renovarnos y de entregar los restos a nobles causas humanitarias. No, no, la manifestación no.

EL ENCIERRO. Se le dice no porque, claro, es -sobre todo- incómodo: las Facultades quedan de noche hechas unos zorros por culpa de los estudiantes, tan poco amantes del aseo y del orden. Un encierro es un engorro, que hasta parientes parecen las palabras: que nuestras carnes ya no están para desparramarse muchas horas en pupitres o en el mero suelo (otra cosa fuera en nuestros despachitos... si de noche funcionara la calefacción), ni están nuestras carnes tampoco para trasnocharse sin motivo suficiente (¡qué sé yo!: la celebración de un buen ascenso profesional, por caso); para más inri, después, por la mañana, ojerosos y malolientes, ¿qué ejemplo daremos a nuestros hijos y conciudadanos?: el de unos crápulas, el de unos estúpidos sesentayocheros. No, no, el encierro no.

LA SENTADA. Se le dice no porque, claro, ya no somos niños de teta y las pataletas son modos de proceder infantiles, en especial cuando a la sentada acompaña el estridente silbato y el pobre denunciado se ve en la penosa obligación de llamar a los vigilantes jurados para que nos desalojen. Una sentada es pobre en lo intelectual: por el mismo precio, nos podríamos más bien levantar y franquear la puerta del que Sabe, aceptar sus galletitas y su whisky, y entablar conversaciones. Por más que sepamos que pueblo y Poder no podrán jamás alcanzar un pacto, hay que ser 'constructivos', 'escuchar a la otra parte' y 'colaborar', porque en el peor de los casos, aunque nos borren de la faz de la tierra, quizá no era eso lo que pretendían. Así que no, la sentada tampoco.

¿A qué se debe tanta claudicación? Sin duda, hemos cambiado mucho -y no siempre para bien-: seguramente nos parece vulgar espíritu gregario lo que, visto desde otro prisma, debiera ser cohesión o sentido del interés colectivo; responsabilidad compartida, en suma. Pero lo cierto es que el triunfo (necesario) de la moral individual sobre los viejos catecismos ha dado pie, al mismo tiempo, a un ensimismamiento exacerbado, a un cruel egoísmo que, de modo inexorable, ha teñido la percepción del mundo de un talante insolidario y de indiferencia por todo o por casi todo. No pueden ir a la huelga unos pocos, no puede manifestarse un puñado de moscas, no pueden encerrarse tres y el de la guitarra, no pueden sentarse cuatro gatos: de ahí que a 'radical' acompañe infaustamente, en estos tiempos, la connotación peyorativa de 'folclórico'.

Así pues, en el máximo apogeo del cambalache como sistema de vida en común, hemos apostado por dar y aceptar el cambiazo, en una especie de ritual de la simulación sin fin en el que los sucedáneos pretenden instaurarse como categorías propiamente dichas y con plenitud de derechos. No resulta extraño, en consecuencia, que vivamos en la inopia, que decir o hacer algo en verdad imprevisto se haga por completo imposible; asistimos a la pérdida de algo tan irrenunciable como la amplitud de miras, preferimos la mediocridad -ganar el Futuro, que, al ser la muerte, nos obliga a permanecer en nuestro reducto de personas reaccionarias-; asumimos que la provocación es indeseable y aun incompatible con el Estado del Bienestar, y ya no la valoramos socialmente; y nos conformamos, miserables de nosotros, con esa prebenda a la medida de cada cual con que la Providencia recompensa nuestra fidelidad a la Causa. Patético.

*

Matias López López

és professor Titular de Filologia Llatina de la Universitat de Lleida

Viscera.

En mi sueño, yacía destripado entre las ruinas.

A lo lejos, de entre los escombros, una figura se dirigió hacia mí.

Era un ángel.

Desperté con la erección más salvaje de mi vida.

Por mi cumpleaños, le regalé un bisturí a mi novia.

BULL-99

Mia Alberdi

SEBASTIÀ ...guàrdia urbà

Nueva gama de ATV Yamaha. Crea tu propia aventura en Lleida Quads

Marca tu propio camino con un ATV Yamaha. Resistente y versátil; tienes la diversión asegurada tanto en el tiempo libre como en el trabajo. Con tracción a 4 y a 2 ruedas y con el cambio automático.

**LLEIDA
QUADS**

Dr. Trueta, s/n - Tel. 973 21 64 63
E-mail: lleidaquads@retemail.es

YAMAHA recomienda el uso del casco, gafas protectoras y ropa adecuada. Conduzca con precaución respetando las normas de Circulación, a los demás conductores y al Medio Ambiente. Los ATV y Quads Yamaha no están diseñados para su uso en carreteras asfaltadas.

A PLUS Fresc la compra més còmoda

Compra per telèfon

Repartiment a domicili

Obert fins a les 12 nit

Tel 973 28 00 52

Fins a les 11 de la nit

Establiment PLUS XII
(C/ de Pius XII, 13)

establiments **54** al teu costat

**Plus
fresc**

Et sortirà bé

LLEIDA TV

EL NO-DO DE TOTS

El 9 de maig començarà a emetre Lleida TV, la televisió local "impulsada" pel diari Segre i beneïda pels dos poders públics més importants a Lleida, la Paeria i la Diputació, que participaran accionarialment en el projecte (o en una part d'ell). Tretze anys ha costat posar en marxa una televisió local a Lleida, des que el 1988 la Paeria, llavors governada per Manel Oronich (CIU), aprovés el primer projecte de "tele" local de propietat municipal. En aquests tretze anys, Segre s'ha consolidat com el diari més llegit a Lleida i ha creat un potent grup empresarial multimèdia que ocupa un espai propi en el món de la premsa comarcal catalana. Mentre, la Paeria, inalterablement en mans d'Antoni Siurana (PSC) després del lapsus convergent, entrava en el món de la comunicació de la mà d'una ràdio municipal i intentava tirar endavant el projecte de la televisió municipal en un moment en què els grans grups multimèdia d'Espanya es jugaven el canvi de govern a Madrid i ensenyaven públicament les seves entranyes típicament empresarials. Típicament polítiques. Fins que van veure que els polítics els necessitaven a ells més que ells als polítics.

Aquests tretze anys han servit per passar d'una pretesa televisió municipal mai explicada a una televisió privada on l'administració pot semblar que és el convidat que accepta seure només a les postres, sabedora que és millor estar dintre que quedar-se fora. Encara que s'arrisqui a pagar després també el sopar. Tretze anys després, l'horitzó d'un nou possible canvi de govern, en aquest cas a la Generalitat, torna a mobilitzar les estructures dels partits catalans. I Segre ho aprofita per donar el salt definitiu a la primera plana social, en la millor tradició orsonwellsiana. Però si ho fa, és perquè la política i els professionals de la política s'ho permeten.

Oficialment, aquest projecte compta amb les administracions públiques per tal d'aglutinar el màxim de col·laboracions pel bé de Lleida. El discurs de la Lleida de sempre: només units ens podem fer sentir els que no som de la gran ciutat-Barcelona. Però, per què sempre s'uneixen els mateixos?

La Confidencial et proposa un recorregut per la cara oculta de la televisió local de Lleida, a través d'un manual d'instruccions per construir una tele local en uns pocs i senzills (?) passos. I, com a les pel·lícules, qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. Però és que la vida n'està plena de coincidències.

TEXTOS.
M.À. BERGÉS / J. HERNÁNDEZ
FOTOS. LAURENT SANSEN
IL·LUSTRACIONS. ERMENGOL / J.M. CAZARES

MANUAL D'INSTRUCCIONS PER MUNTAR UNA TELEVISIÓ A LLEIDA

Que la televisió local va néixer amb mal peu a Lleida, sembla innegable: el ple de l'Ajuntament que va aprovar el primer projecte més o menys oficial de tele municipal, va ser el mateix on es va decidir què fer amb l'urbà fornicador. La primera plana dels diaris va ser per a ell, i la tele municipal es va veure relegada a la segona pàgina de la crònica d'aquell ple. En fi, amb l'urbà fornicador de nou incorporat a la plantilla del funcionari municipal i sense, de moment, cap altre escàndol sexual que prengui protagonisme, sembla ser ja l'hora definitiva de la televisió. Aquesta és la crua lluita pel prime time a Lleida.

Una primera constatació sobre la creació material de la televisió a Lleida: la iniciativa privada s'ha avançat als projectes institucionals. I no només això, sinó que el poder públic (Diputació i Ajuntament de Lleida) dona suport ara al projecte privat i, amb aquesta decisió, el legítima com a únic projecte de Lleida i com a vertebrador de tot el que

es pugui fer en aquest camp a Lleida...o, si més no, des de Lleida. La recent polèmica encetada per La Mañana ho demostra, aprofitant una transparent (i, per això mateix, infantil en la seva impunitat) carta del president de la Diputació al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), on reconeix una certa voluntat de fons monopolística. Polèmica que, d'altra banda, ha estat fugaç: ha durat tot just fins que s'ha començat a remorejar que La Mañana també podria entrar al projecte de la tele. Lleida per als lleidatans.

Com a fil conductor d'aquest viatge a l'interior de la tele, La Confidencial aprofitarà un assaig de l'advocat, escriptor i periodista francès Maurice Joly (1829-1887), etern perseguit de tots els governs de la seva època i clarivident constructor d'una teoria del poder i els mass media que sembla ara més vigent que mai i que va publicar semiclandestíment sota el títol "Diàleg a l'infern entre Maquiavel i Montesquieu". Nosaltres, però, no necessitem baixar

tan avall; ens serà suficient amb quedar-nos a Lleida. Una visita personalitzada a l'entramat que cap diari (ni cap tele) acostuma a ensenyar: del cervell als budells. I el que està clar és que de budells tots en tenim.

Producció pròpia, en català. I barata?

La data prevista d'inici de les emissions oficials és el 9 de maig i el pregó de la Festa Major serà probablement el primer que veurem per aquesta nova televisió, que es podrà sintonitzar pel canal 41 de l'UHF. En un principi, hi haurà cinc hores d'emissió pròpia diària i es jugarà amb la repetició de programes ja emesos. La llei estableix una emissió mínima d'una hora diària i que un mínim del 60% (un 40% del qual poden ser coproduccions fetes a Catalunya) de la producció total sigui pròpia. El projecte de Segre és que la producció pròpia sigui el 100% del total. Però, de moment, a finals de març la direcció de

Segre va convocar les productores de vídeo que treballen a Lleida per tal d'explicar-los el seu projecte de televisió i la col·laboració que esperava d'elles. La proposta empresarial va ser barrar qualsevol producció informativa o d'altre contingut i donar-los l'oportunitat de fer espots publicitaris a preus que els responsables de les productores consideren que no permeten ni cobrir les despeses de producció. Aquesta oferta no era negociable, ja que si no es volen atendre als preus predeterminats, l'empresa de Lleida TV ho faria amb els seus propis mitjans. La reunió va finalitzar amb malestar i desencantament per part de les productores, que esperaven una proposició de col·laboració més interessant i viable econòmicament.

Una altra possibilitat per produir programes és que alguna institució pública (i és obvi que en aquest projecte ja n'hi ha dos) patrocini programes, bé directament, bé encarregant a una altra productora que faci un espai i l'emeti després Lleida Televisió. Això permetria a la

tele cobrir una part de la seva programació sense despesa directa.

Tota la programació de la nova televisió serà en català i no es contempla, per ara, comprar fora sinó treballar amb gent de Lleida. Cal tenir en compte que empreses subministradores de continguts per a les televisions locals com Localia (de El País) tampoc tenen programes en català i la resta de programes en venda, "o són molt cars o són molt dolents", segons reconeixen des de Segre.

Respecte a la programació, estarà vertebrada al voltant dels informatius, amb connexions cada hora i "tele-notícies" més amplis al migdia i a la nit. Pel matí, probablement s'aprofitarà la tertúlia que ara ja emet Segre Ràdio per passar-la també per la televisió. El mateix es pot fer amb altres programes fins ara només radiats, com són els magazines nocturns.

En l'apartat de les retransmissions esportives, el director executiu de Segre, Joan Cal, indica que s'intentarà aconseguir retransmetre els partits del Lleida Capabro de bàsquet, però només podria ser si aquest segueix a la LEB (Lliga Espanyola de Bàsquet): en aquesta categoria, si cap televisió compra el partit, el club pot vendre'l a la que vulgui. En canvi, si s'aconsegueix l'ascens a la Divisió d'Honor, els drets ja els negocia la Lliga amb els grups televisius nacionals. Amb el futbol de la UE Lleida, passa el mateix: no és possible accedir als drets de retransmissió perquè aquests els negocia la lliga professional. Però aquí hi poden jugar les relacions que Tatxo Benet manté a Barcelona i a Lleida: per una banda, va ser uns quants anys cap d'esports a TV3 i esta força ben relacionat amb el món de la producció televisiva de Catalunya, començant per productores com MediaPro i acabant

en el mateix Canal Barça; per l'altra banda, és el màxim propietari visible de la UE Lleida... i accionista també de l'empresa matriu de la nova televisió municipal de Segre.

L'edifici empresarial de la tele: dos en un

Perquè l'edifici empresarial d'aquesta televisió permet moltes lectures. Es divideix en dos societats:

- Consorci de Radiotelevisió de Lleida: participat al 60% per Diari Segre, 20% la Paeria i 20% la Diputació. El capital inicial és de 10 milions de pessetes, de les quals Segre n'aporta 6 i les dos administracions, 2 cadascuna. La seva funció sembla que serà la d'establir el marc "teòric" de la televisió, discutir sobre la pluralitat i la independència periodística i aprovar cada exercici l'informe presentat pel director de la televisió. Tant la Paeria com la Diputació podran nomenar les persones que vulguin perquè formin part d'aquest Consorci, la composició del qual no tindrà relació necessària amb el 60%-20%-20% del repartiment de les accions. Està obert també a què hi hagi gent de la Universitat i d'altres sectors VIP de Lleida. No s'ha contemplat, en canvi, cap tipus de participació dels Consells Comarcals.

- La Productora de Televisió de Lleida: serà l'empresa privada encarregada de gestionar directament la televisió en tots els aspectes, des de la seva presència física fins a la programació i emissió. Esta constituïda al 50% per Diari Segre i al 50% per TBF..., que és una empresa creada ad hoc per Tatxo Benet (les sigles corresponen al seu nom complet: Tatxo Benet Farran) per participar en aquest projecte. Aquesta empresa serà el veritable "braç execu-

tor" de la televisió en la pràctica del dia a dia.

Lluny dels 10 milions de capital inicial del Consorci, Diari Segre ha invertit ja uns 180 milions de pessetes en les instal·lacions i material necessaris per a la televisió. Els estudis es troben al carrer General Britos, en el mateix edifici que ja hostatja ara la redacció del diari Segre i de Segre Ràdio.

L'amplitud de la inversió de Segre és només per fer front a l'inici de la televisió: obres d'habilitació de l'espai físic dels estudis, que va des de platós virtuals recreats per ordinador on només seran necessaris una taula i el presentador (ni personal de càmeres, ni tècnics de so... tothom a control) fins a la continuïtat automatitzada (amb una petita unitat per emetre al tall en qualsevol problema) o els focus de llum freda a l'estudi... Aquest assessorament tècnic és part també de Tatxo Benet, amb una àmplia experiència en el sector audiovisual, tant públic com privat. En tot cas, 180 milions contra 4 semblen deixar clar qui manarà a la TV...

Maquiavel: "Els diaris en tant que empreses de publicitat"

El problema, però, es planteja amb aquestes mateixes xifres: si Segre ha hagut d'invertir quasi 200 milions per només posar en marxa l'imprescindible (i tècnics audiovisuals assenyalen encara que el mínim per a un projecte d'aquest tipus no baixa de 300 milions) i Diputació i Paeria només posen (per ara) 4 milions en total, quina rendibilitat ha de tenir aquesta televisió per seguir en antena?

Els "números" de Segre preveuen una facturació anual de 100 milions de pessetes, amb dèficit en els primers anys

però amb la previsió d'equilibrar comptes en tres anys. Els estudis sectorials diuen que, per ser rendible una tele, ha d'actuar sobre un territori amb un mínim de 300.000 persones, la qual cosa no passarà en aquest cas: l'àmbit geogràfic d'emissió de Lleida Televisió serà el que es coneix com a Plana de Lleida, en la zona delimitada per Balaguer, el Montsec, Almacelles, Cervera i les Garrigues. En total, un potencial d'uns 250.000 televidents com a molt. Aquest risc en la rendibilitat d'una televisió pròpia a Lleida ha estat una de les raons exposades per tots els participants en el futur Consorci per argumentar la necessitat d'unir iniciativa privada i suport institucional.

Una altra possibilitat seria convertir-la en un canal de pagament, possibilitat inviable en els primers moments de funcionament però que, almenys per part de Segre, no es descarta de cara a un futur. Tot i que l'actual legislació catalana al respecte sembla que no permet "la contraprestació econòmica directa", de moment.

Una tercera possibilitat és la que l'oposició tem però només diu amb la boca petita: que un dèficit progressiu faci que la televisió local acabi com la UE Lleida, o sigui, hagi de recórrer a la subvenció pública... i amb l'avantatge de tenir dos administracions implicades. De moment, Joan Cal insisteix que és Segre qui corre en aquest moment amb tot el risc econòmic de l'operació.

Quins ingressos pot generar una televisió d'aquest tipus per ser rendible? Els derivats de la venda de reportatges i programes propis a altres televisions locals semblen en aquesta primera etapa de formació molt minsos i fins i tot serà abans Lleida Televisió qui haurà de comprar-ne fora.

Però el gran pastís que es mou aquí

CITIZEN CAL

Joan Cal, Director Executiu de Diari Segre i, previsiblement, el primer president de Lleida TV, al seu despatx.

ELS ANYS DE LA MOGUDA

Juliol de 1988

El Ple de la Paeria (amb Oronich d'alcalde) aprova el Pla de la TV Local en el mateix ple en què es va acordar acomiadar l'"urbano fornicador". Aquesta altra pel·lícula li pren protagonisme a les cartelleres de la premsa lleidatana.

1989

Arriben les teles privades a Espanya. Oronich deixa el seu paper de protagonista a la Paeria.

Anys 90

Durant la dècada dels 90, hi va haver diferents aventures empresarials per montar una televisió local privada. Una de les més curioses va ser la duta a terme per un particular, d'origen sud-americà, que va arribar a emetre una programació més o menys estable durant mesos i des d'un xalet de la Cerdera, amb un equip molt casolà i agafant programació de cadenes estrangeres, sense que el preocupessin gaire els assumptes de la legalitat i els permisos. Aquest autònom era al mateix temps director, tècnic, comercial i únic treballador de la seva cadena. L'emissora es mantenia econòmicament gràcies a uns anuncis baratíssims, que consistien a inserir durant la programació uns textos a la part baixa de la pantalla amb noms comercials o de productes tan artesanals com les tapes variades d'una cafeteria de barri.

1994

La Paeria pressuposta 60 milions a l'Empresa Municipal de Serveis Comunitaris perquè constitueixi l'empresa per gestionar la tele local, però es paralitza per la falta de normativa. Segre compra Ràdio Terraferma i també la seva freqüència de televisió.

Juliol de 1995

Siurana torna a plantejar els servis per cable. Es contacta amb Telefónica (propietària de la xarxa). La Paeria havia contactat primer amb Antena 3, però Telefónica s'ajunta amb Canal Plus per constituir operadors locals i començar a emetre sense esperar a llei. El projecte de tele local que el Siurana havia anunciat dos anys abans, torna al calaix.

Desembre de 1995

S'anuncia la intenció de constituir una empresa per explotar la tele per cable a Lleida. La formarien Paeria, Telefónica, Sogecable (del grup Prisa i accionista de canal Plus) i accionistes locals. Es diu Cablevisió Lleida i vol gestionar les emissions per cable a Lleida. Quota mensual de 2.675 pessetes. Ofereix 40 cadenes de tele i 4 de ràdio.

Setembre de 1996

Un grup privat format per l'empresa propietària de les dos emissores de Cadena Musical a Tàrraga i Cervera i una emissora local de Cervera, posa en marxa una tele local a Lleida. Es diu Lleida TV.

Novembre de 1996

La Generalitat obre el termini per demanar llicència d'emissió i la Paeria treu la pols al seu projecte de 1991 (cinc volums on es planteja una tele local amb capital mixt).

Octubre de 1996

La Generalitat aprova el Decret sobre televisions locals per ones terrestres. Cablevisió entra en vies de dissolució perquè Telefónica ha de trencar la seva unió amb Canal Plus per evitar que la UE els multi per competència deslleial.

1997

Al 1997, hi havia 83 emissores de Televisió local a Catalunya: unes 30 eren municipals i la resta gestionades per entitats sense ànim de lucre, i en uns 12 casos, per societats mercantils. Al febrer de 1997, el go-

vern central presenta un projecte on elimina el caràcter públic de les TVL i les obliga a optar entre un finançament totalment públic o íntegrament per publicitat. Al març de 1997, i després d'una allau de protestes, Madrid desisteix d'aquest projecte.

Juny de 1997

Una empresa privada de Tarragona (que ja té dos teles tarragonines) crea una tele local a Lleida. Es diu Iler Visió. Madrid modifica la seva llei i permet que hi hagi més llicències per municipi. La Generalitat ja té 90 sol·licituds de 57 municipis de Lleida (22, del Segrià). A Lleida les han presentat la Paeria, Orverpard, Iler Visió i Televisió Lleida. La Generalitat ha d'obrir ara la segona fase del procés d'adjudicació (projecte tècnic), però el Ministeri de Foment demana la suspensió del decret de la Generalitat perquè considera que envaeix competències seves. Al juny de 1997, el TSJC ho desestima però admet continuar la interposició de la demanda contra la Generalitat. Com que aquesta no disposa del mapa de freqüències, el concurs públic queda paralitzat al final de 1997. Es van presentar 981 sol·licituds: 215 per part d'ajuntaments i 766 per part de 138

empreses o entitats privades, en un total de 408 municipis (dels quals 166 amb una sola petició). Alguns dels peticionaris: Josep Puigbó, per a diverses localitats de la Garrotxa; Miquel Calzada i Carles Cuní, per a Manresa; Andreu Buenafuente amb el llavors director de la SER a Barcelona, Josep Maria Martí, per a les comarques de tarragona; el grup editor de La Mañana, per a diversos pobles de Lleida; i fins i tot la Fundació Missatge Humà i Cristià, dirigida llavors pel bisbe Ricard Maria Carles. El projecte de la Paeria segueix també paralitzat, esperant que Madrid modifiqui la llei i especifiqui si les teles municipals poden finançar-se amb publicitat (CiU i PSC a favor, i PP en contra).

Agost de 1997

Iler Visió encara no ha començat a emetre perquè la Generalitat diu que vulneraria la normativa perquè no té permisos. Només poden emetre les teles locals que ja estaven en antena abans de la convocatòria pública.

Agost de 1999

L'Àrea de Noves Tecnologies de la Paeria torna a treure el projecte de tele local, en principi utilitzant la freqüència municipal.

Març de 2001

Segre anuncia el seu projecte de televisió local, amb la seva freqüència i on poden participar-hi l'Ajuntament i la Diputació de Lleida.

és el de la publicitat. Un pastís gran però de dimensions limitades a Lleida i sotmès a fortes competències entre la multitud de mitjans que viuen d'ell. La intenció primera de Segre és evitar que algun altre grup mass media "de fora" creï una televisió abans a Lleida (no us sona aquest argument d'alguna altra carta?) i es quedi amb aquesta part del pastís publicitari. És obvi que, essent Segre el grup periodístic més potent de Lleida, serà també el que s'arrisca a perdre més percentatge de publicitat en els mitjans amb què ja compta ara. Però serà un transvasament, no una pèrdua: sempre és millor que el que perd una empresa ho guanyi una altra del mateix grup i no que se'n vagi fora. En aquest sentit, el que la televisió pot prendre, publicitàriament parlant, és més rellevant pel que fa a la resta de ràdios i els gratuïts en paper. A més que Segre podrà oferir un pack global de "televisió-ràdio-diari-internet" al preu que en cada sector consideri més oportú. I, normalment, la conquesta del territori publicitari no s'acostuma a fer amb preus més alts que la competència, però com més tens i més diversificat ho tens, més pots aguantar suposades pèrdues en només un sector. En altres sectors, se'n diria dumping: vendre per sota dels costos de producció; aquí, és estratègia comercial.

Avís per a navegants: Barcelona TV, al 1997, va declarar unes pèrdues de 104 milions de pessetes, amb uns ingressos per publicitat de 26,7 milions i una subvenció de 445,2; per al 1998, es preveïen uns ingressos de 80 milions sobre una previsió inicial de 300, amb una subvenció de l'Ajuntament que era ja de 700 milions.

Els perills del periodista orquestra

Un dels perills més grans que pot passar amb la creació del nou grup televisiu és que s'incrementi, encara més, la precarietat dels treballadors. La concentració dels grups de comunicació aplanarà el camí cap a l'aparició, i de fet ja està passant, d'un nou tipus de professional, el periodista orquestra. Els diaris més petits ja han començat a instaurar la polivalència. Això vol dir que el periodista que surt al carrer a buscar una informació no únicament porta paper i bolígraf, sinó que també es veu obligat a endur-se una càmera de fotos, un casset, un micro i una càmera digital. Què pot succeir? Doncs que el nou periodista orquestra amb la mateixa informació redacti una peça per al diari, una altra per a l'emissora de ràdio i un minut per a la televisió, i a més reelabori una nova redacció per al diari electrònic. És així com molts professionals han posat el crit d'alerta davant una situació que pot convertir-se en un totum revolutum. Per tant, la polivalència del periodista pot acabar de desvertebrar la capacitat negociadora dels professionals. A més, el tutti frutti d'aquesta revolució comunicativa suposa l'aparició de grups d'empreses multimèdia integrats per societats mercantils diferenciades, uniformitat de missatges i al cap i a la fi, pensament únic. A Lleida existeix el risc que a aquest pensament uniformitzat que comporta la globalització s'hi afegixi un pensament únic de caire local al servei dels poders fàctics i econòmics de la ciutat. Els ciutadans hauran de vetllar per garantir que tots aquests canvis respectin el dret a ser ben informats.

LA TELEVISIÓ LOCAL: UN NEGOCI?

Laura Bergés i Saura

Professora del departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la UAB

Ara fa vint anys que van aparèixer les primeres televisions locals a Catalunya. Eren anys en què no més existien els dos canals de RTVE, i la posada en marxa dels canals locals va suposar la primera esquerda en els monopolis estatals de televisió. La iniciativa d'aquelles primeres televisions locals responia a una voluntat de participació a partir dels àmbits, com el local, més propers als ciutadans. Les televisions locals, centrades en l'espai on desenvolupem la nostra vida quotidiana, la nostra acció social, seguien una tradició ja avançada per la premsa i la ràdio locals, amb una implantació notable a Catalunya, tot i que escassa a les terres de Lleida. La televisió local va sorgir també impulsada pels ajuntaments, ja fos per recolzar iniciatives independents com per disposar d'una eina de comunicació amb els ciutadans; una eina que no ha escapat, però, als usos partidistes i propagandístics en què incorreixen els mitjans públics.

En la darrera dècada, però, la televisió ha estat marcada per l'aparició i desenvolupament de la televisió privada. La televisió, considerada fins aleshores com un servei públic, creix com a negoci. Les empreses entren a la televisió, i la televisió entra al mercat. La quota d'audiència, la inversió publicitària, la rendibilitat econòmica, es converteixen en paràmetres que jutgen el funcionament d'una televisió, evitant el debat sobre quin és el paper social, cultural o polític que juga. En els anys noranta, hem assistit doncs a l'expansió de la lògica de mercat i dels interessos empresarials en el camp de l'audiovisual, primer en la televisió privada estatal i a poc a poc també en el camp de la televisió local, on les empreses de comunicació locals però també els principals grups de comunicació estatals i catalans han anat prenent posicions avançant-se a una legislació que no s'acaba d'aclarir.

Així, a l'inici del nou segle, la televisió local es troba en una cruïlla: entre la seva pròpia trajectòria, on han predominat els factors polítics i de participació, i el nou marc caracteritzat per la multiplicació del nombre de canals, la liberalització del sector i les inversions de les grans empreses (bancs, grups de comunicació, de telecomunicacions i elèctriques) en un mitjà, la tele, amb una important capacitat d'incidència social.

La televisió local, doncs, es pot veure com un espai on conflueixen interessos i lògiques diverses, i potser divergents: l'interès econòmic i la lògica empresarial, l'interès dels partits polítics i institucions, i l'interès dels ciutadans (de cada un i també dels diferents col·lectius en què s'articula la ciutadania). Són compatibles aquestes lògiques en un sol projecte? Pot mantenir la televisió local alguna especificitat en aquest conjunt audiovisual, també globalitzat? La televisió local o, en un sentit més ampli, la comunicació local ha de seguir el mateix camí de concentració que s'ha viscut a nivell estatal (on els principals diaris, ràdios i televisions pertanyen a les mateixes empreses)?

La televisió local ha de buscar un model que tingui en compte aquests interrogants. Pot ser un model que segueixi la tendència mercantilista i de concentració de la televisió estatal, pot ser un model on primin els interessos polítics, difícilment serà ja un model exclusivament participatiu. Però pot ser un model que aposti per la televisió com un espai de conflicte, un espai que mantingui la tensió entre aquests diferents interessos, mirant de consolidar-se com un mitjà de proximitat: que tracta d'allò pròxim (la ciutat i tots els seus sectors) i que aproxima allò que sembla més llunyà.

PREOCUPACIÓ A LES TV LOCALS

Josep Àngel Guimerà i Orts

Professor del dep. de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la UAB i Investigador del Institut de la Comunicació (InCom)

La televisió que posen en marxa a Lleida el Grup Segre, l'Ajuntament i la Diputació segueix un model conegut en el sector audiovisual local català. De fet, la col·laboració entre sectors privat i públic per posar en marxa televisions locals (TVL) i reforçar-ne d'altres ja en funcionament, constitueix una tendència que es va iniciar amb força els darrers anys de la dècada passada i que continua vigent en l'actualitat. Aquesta col·laboració es duu a terme a Catalunya seguint dos grans línies.

La primera consisteix en la concessió de la gestió a empreses privades de la televisió de titularitat municipal. El primer cas, i també el més paradigmàtic, va ser la decisió de l'Ajuntament de Barcelona de concedir la gestió de BTV a una empresa privada a través d'un concurs públic. A partir d'aquest moment, diferents consistoris de l'àrea metropolitana han aplicat el model i han cedit la gestió de la seva televisió. La segona línia proposa la creació d'empreses mixtes amb capital privat i públic, que és el cas de la TVL de Lleida. Dins d'aquesta categoria es troben dues televisions de les comarques gironines que funcionen des de l'any 2000 seguint aquest model. La combinació d'interessos públics i privats que hem apuntat fins ara ha fet possible l'aparició d'unes TVL empresarialment més potents i estables. Fins ara, les TVL catalanes s'havien caracteritzat per la inestabilitat de moltes de les emissores, que emetien amb poca regularitat i sovint desapareixen temporalment o definitivament.

Però aquesta col·laboració també ha aixecat recels. Cal tenir en compte que la llei sobre TVL, aprovada el 1995, no s'ha desenvolupat completament i conté aspectes jurídics que mai s'han aplicat. Per tant, el marc legal vigent no estableix clarament quines han de ser les característiques de les TVL. Així, encara que les empreses mixtes o la cessió de la gestió no es poden considerar il·legals, tampoc es fa d'acord a cap llei. Aquesta situació ha provocat que alguns membres de les TVL es preguntin a què es deu l'interès sobtat del capital privat per participar en un sector que fins fa poc era considerat el germà pobre de la televisió i que no té una llei que el reguli per complet. Sobretot, quan algunes de les empreses que estan entrant a les TVL són grups multimèdia tant potents com Zeta, Prisa, Planeta o el propi Segre.

En aquest sentit, les tres associacions de TVL catalanes i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya han mostrat la seva preocupació per l'impacte de l'entrada dels grans grups en el sector. Fins ara, les TVL catalanes podien ser febles, però oferien un servei públic a la seva comunitat que les diferenciava de la resta. Ara, la pregunta és si els grans grups continuaran oferint aquest servei comunitari o primaran el seu legítim dret a obtenir beneficis.

Inicialment, la plantilla de Lleida Televisió la formaran 18 persones, incloent-hi realitzadors, grafistes i ENG (que seran també presentadors). Però el que està clar és que, per exemple, a les rodes de premsa seria espectacular que hi anés un periodista de Segre per cada empresa d'aquest grup, per la qual cosa es obvi que es tendirà a un únic periodista (o dos, per al material gràfic) de Segre que pugui cobrir un acte per a tots els mitjans de Segre. De fet, ara, qui escriu a Segre en castellà veu com després el seu article es traduït al català mitjançant un programa informàtic i corregit posteriorment per un equip de correctors (editors, en diu Segre), sense més el·laboració.

I més qüestions laborals: què passarà amb la probable desestructuració de COM-Freqüència Lleida, l'emissora de ràdio municipal? Des de la Paeria, sense dir-ho públicament, es reconeix que la viabilitat econòmica d'aquesta emissora està lluny del que es va pensar en el moment de la seva posada en marxa. La col·laboració per la televisió amb Segre, que ja disposa d'una cadena de ràdios pròpia, només ha fet que disparar les suposicions entre el personal de la COM. Pot ser que aquesta ràdio municipal entri d'alguna manera en el projecte de la televisió, com a material d'intercanvi? O sigui, Segre Ràdio s'encarregui de realitzar determinats programes a la COM (com ara, les transmissions esportives) i absorbeixi a poc a poc els seus oients... i part de la seva plantilla.

De moment, el naixement de la televisió local ha mogut les plantilles dels mitjans de comunicació, que portaven ja força temps sense canvis espectaculars. La plantilla de Lleida Televisió ve en la seva major part de Segre Ràdio o d'altres emissores de ràdio de Lleida, la qual cosa ha deixat ara nombroses vacants en alguna d'elles. Al seu torn, el pas de gent de Segre Ràdio a Lleida Televisió ha fet moure algun periodista del diari Segre cap a Lleida Televisió... i això ha provocat alguna marxa de La Mañana cap a Segre per completar de nou la seva plantilla.

Maquiavel: "Ja que el periodisme és una força tan poderosa, sabeu que farà el meu govern? Es farà periodista, serà l'encarnació del periodisme".

Punt de sortida i d'arribada. Perquè, si és totalment lícit que una empresa privada demani la col·laboració del poder públic (una altra discussió és com se'n surt de tot això la sempre teòrica independència de la premsa), què és el que hi fan les administracions públiques en un projecte de comunicació i de periodisme? La funció del govern és governar; la funció de la premsa, informar sobre com es governa. El problema és doble en aquest cas: per una banda, risc de monopoli de la informació per part d'un grup periodístic que abasta diaris, ràdio, internet i televisió; per l'altra banda, participació del poder polític en el que és el procés d'informació... sobre el mateix poder! O sigui, comunicadors que poden fer de polítics i polítics que volen fer d'informadors.

El pensament que Joly posa als llavis de Maquiavel és força expressiu del que pot haver passat amb el projecte de televisió local a Lleida: si no els pots guanyar, uneix-te a ells. Des de l'Ajuntament, Siurana ha dissenyat una ciutat a la seva mida, però també la ciutat (els lobbies

Enric Bastardes

President del Sindicat de Periodistes de Catalunya.

POLIVALÈNCIA MULTIMÈDIA ESPONGIFORME

Grans, mitjanes i petites empreses de la comunicació ja han descobert que el futur és multimèdia. Que què vol dir això? Doncs que una empresa que fins fa poc es dedicava a fer premsa o ràdio o televisió, avui pot intentar fer premsa-ràdio-televisió i fins i tot productes informàtics d'una sola tacada.

És un futur que la teoria assegura que pot ser de fer duros com llonganisses. També pot passar que les llonganisses no valguin un duro. I és que cada suport informatiu té regles de joc específiques, tècniques específiques i gèneres periodístics propis.

Si el que pretén una empresa de comunicació és que amb una sola redacció polivalent, amb un totum revolutum, de periodista home o dona orquestra, es farà tot pel preu d'un, està llest. Diuen que els ianquis ja ho fan

i això va a missa. Però a Los Angeles Times, per posar un exemple, hi treballen uns mil dos-cents periodistes, pel cap baix.

També hi ha una qüestió de drets d'autoria moral i material que cal resoldre. Un servidor o una servidora treballa per un mitjà de comunicació específic. Si el seu producte serveix per d'altres productes distints genera drets d'autor perquè es produeix un intercanvi comercial de matèria primera entre societats mercantils distintes encara que figurin dins d'un mateix grup empresarial. Sovint les empreses no han pensat res al respecte i tiren pel dret. Però el dret, no del de la dreuera sinó el jurídic, diu tota una altra cosa i ja s'ho trobaran. No cal dir que si el producte d'aquesta mena de periodistes convertits en proveïdors de continguts es manipula a la conveniència de cada producte, les responsabilitats morals i fins i tot penals que se'n poden derivar faran època.

És a dir, que el futur és multimèdia, de ben segur, però alerta amb els qui vulguin pescar en aigües turbulentes. En poden sortir productes adulterats i malaltissos, realitzats per uns pobres professionals, reconvertis en polivalents, multimèdia, esquizoïdes i espongi-formes. El mal del periodista embogit pot fer riure a les pobres vaques.

lleidatans) ha dissenyat un Siurana a la seva mida. Des de la Diputació, ara Josep Pont i abans Josep Grau, actuen per mantenir un contrapès convergent en el cor de la ciutat "siuranista". En ambdós casos, el llinard de les pròximes eleccions autonòmiques està fent moure les fitxes. Sembla com si ningú es vulgués quedar fora d'un projecte, el de la televisió de Lleida, que aporta més por que tranquil·litat als polítics: és millor estar bé amb el major grup de comunicació (per no dir l'únic) de Lleida. Siurana, així, s'hauria vist obligat a arraconar el seu projecte d'una televisió municipal (projecte que es movia en altres paràmetres: grups d'àmbit nacional que farien, com en fan d'altres, la televisió local de Lleida). Els problemes interns de i entre els socis de CiU porten Pont a continuar endavant amb un projecte de televisió, el de Segre, que va començar a negociar l'ara conseller Grau. I és sabut que les relacions entre Pont i Grau no són precisament "carinyoses".

I, des dels partits minoritaris a Lleida, probablement es vegi el projecte de Segre com la seva condemna... a seguir ser minoritaris. Però ningú s'arrisca a dir-ho en veu alta per por a no sortir per la tele, poderosa eina mediàtica. Cal

recordar que, a finals de març, els respectius plens de la Diputació i de la Paeria aprovaven sense vot en contra i amb només l'abstenció del PP, aquest projecte de TV local.

Per últim, queda pendent encara un altre projecte "de sempre" de TV3, que pot ser que ara, amb el recent canvi de direcció a l'ens, torni a posar-se d'actualitat: el potenciament de les desconnexions comarcals amb més temps d'emissió des de la resta de capitals catalanes. Això convertiria la delegació de Lleida en una directa competidora de Lleida TV, si més no a nivell informatiu però també de captació de publicitat.

La tele municipal al calaix de l'oblit: congelada i sense data de caducitat

La Paeria, però, sempre comptarà amb un as a la màniga. La llei catalana sobre televisions locals per ones terrestres (actualment amb moltes llacunes per la manca de desenvolupament d'una normativa) permet una llicència de televisió de titularitat municipal (o sigui, pública) i una altra de privada per localitat: "tot i això, de moment la possibilitat de posar en marxa una televisió ges-

tionada per l'Ajuntament queda aparcaada al calaix", segons manifesta Josep Pau, de l'equip d'alcaldia. Una de les raons adduïdes per Pau és que "les negociacions que es van obrir fa uns sis mesos amb els directius de Segre i els seus socis, ens van fer adonar que aquest projecte mixt amb participació majoritàriament privada tenia la voluntat de cobrir les necessitats d'informació local televisives de tot el territori, fet pel qual ens interessa entrar dins".

Un altre dels frens per la televisió municipal de Lleida, segons Pau, és la dificultat inicial d'entrar en competició directa amb un altre mitjà ja establert, en clara referència a Lleida Televisió: "seria necessari estudiar amb detall la viabilitat econòmica de posar en marxa un mitjà audiovisual municipal, a més cal tenir en compte l'evolució de la legislació per poder entrar al mercat publicitari". A banda de la inversió inicial, l'equip de govern municipal també es conscient dels elevats costos econòmics que suposaria una programació televisiva i les despeses de manteniment i personal.

I és que la dècada dels 90 ha estat marcada, en aquest camp, per la insistència de la Paeria per entrar en el món de la televisió... i pels seus reite-

rats fracassos, probablement perquè el seu projecte es movia més a prop de l'aprofitament polític d'àmbit nacional que d'un atansament periodístic.

La Paeria va contactar amb Leonor Pedrico, una professional de Ràdio Lleida, l'any 1991, per tal que elaborés un projecte per a la implantació d'una televisió municipal. Al gener de 1992, l'Ajuntament contracta Pedrico i comença a treballar en el projecte, pel qual mostren interès ràpidament més de mitja desena de productores de televisió de Lleida i alguna de Barcelona, que presenten també diferents estudis de viabilitat. El projecte contempla la constitució d'una empresa mixta, oberta als diferents mitjans de comunicació (Segre, La Mañana), diferents empreses i productores, i on l'accionista majoritari seria l'Ajuntament (qui l'ha vist i qui el veu). Els estatuts, condicions, i altres peculiaritats per crear aquesta empresa mixta passen pel ple municipal, però, quan el projecte semblava que començava a agafar forma, Pedrico pateix a l'abril d'aquell mateix any un infart que la fa retirar-se. El projecte torna a quedar "orfe", sota la supervisió de la Paeria. Aquest estudi preveia una inversió inicial de 60 milions de pessetes, i a banda dels informatius locals, es volia potenciar l'esport base de la ciutat, programes de lleure i un espai setmanal dedicat als grups de música independents i altres iniciatives culturals, molt de moda a principis dels 90. Però aquest estudi està ara descartat per l'equip de govern al considerar-lo obsolet.

Així, tot i les reiterades promeses de l'alcalde de Lleida, Antoni Siurana, de posada en funcionament imminent de la televisió municipal, aquesta mai ha arribat a materialitzar-se. L'accelerada evolució (gairebé revolució audiovisual) ha convertit els estudis municipals sobre la televisió en paper mullat, ja que han quedat obsolets i no tenen una aplicació pràctica. Tot i això, els responsables municipals no volen donar la sensació d'haver quedat "fora de joc" i assenyalen que darrerament s'han fet estudis dels ingressos i costos, a través de l'Institut Municipal d'Informàtica i Noves Tecnologies.

Precisament, el regidor socialista a la Paeria de Noves Tecnologies i exdelegat de Telefònica a Lleida, Antoni Arbonés, havia estat fins poc abans d'arribar a un acord l'Ajuntament amb Segre l'encarregat de seguir avançant en el projecte d'una televisió municipal comptant amb l'ajut d'un grup empresarial periodístic de Barcelona. Ara, quan Segre n'és el guanyador, Arbonés diu no saber res del que passarà amb la freqüència municipal i "en tot cas, qui ho ha de decidir és el grup socialista a la Paeria". Es pot intuir que dintre del mateix grup municipal socialista hi ha alguna discrepància al respecte.

Montesquieu: "La llibertat és el dret de fer tot el que està permès per les lleis"

I Maquiavel no pot menys de respondre: "us puc assegurar que les meves lleis només autoritzaran el que sigui imprescindible permetre".

La normativa legal on es mouen les televisions locals a Catalunya està oberta a totes les interpretacions possibles, la qual cosa, en la pràctica, significa que queda en mans del poder polític decidir en quin sentit s'apliquen els buits legals que deixa. Per això no és qüestió menor comptar amb la implicació de dues administracions en el projecte, que, a més,

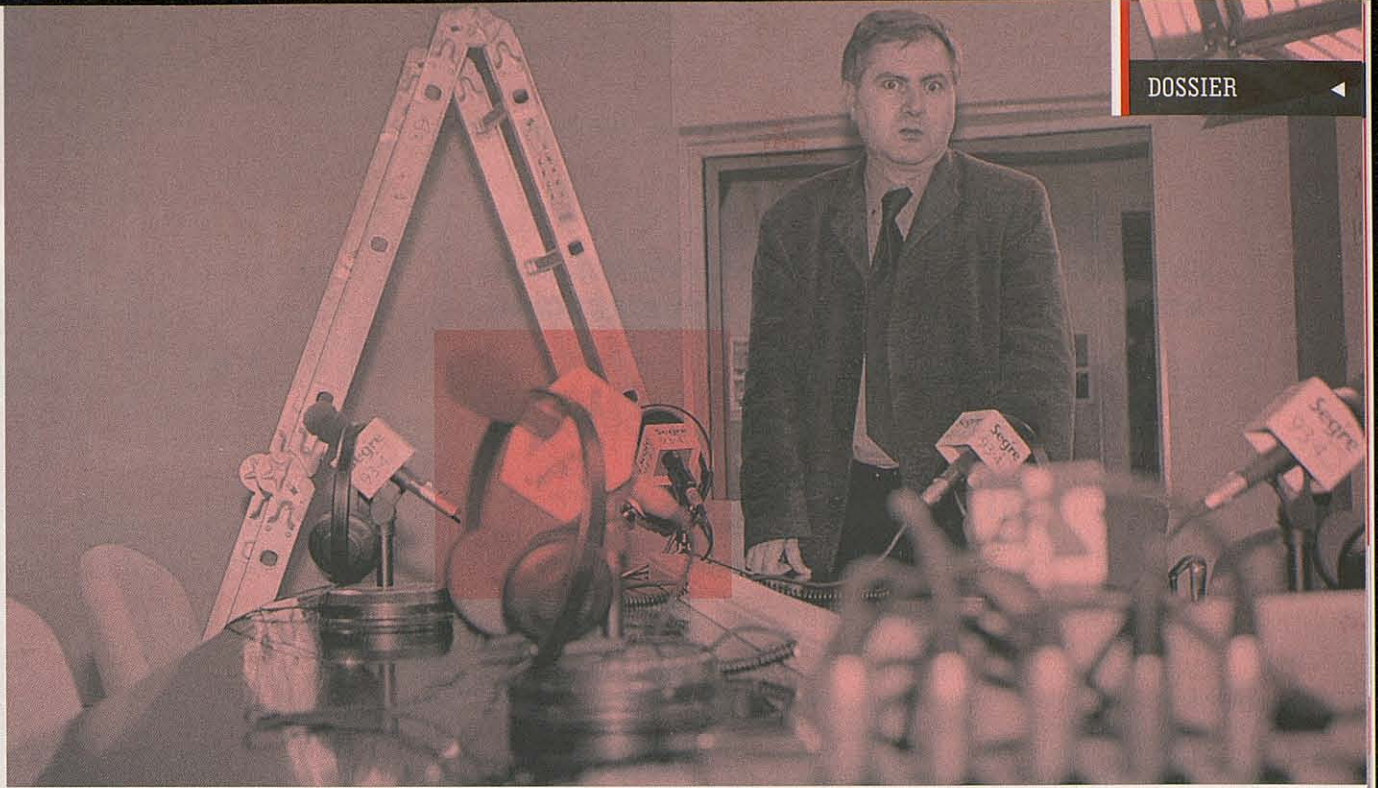
están en mans de grups polítics diferents i, precisament, dels dos partits entre els quals es "ventilarà" qui manarà al Palau de la Generalitat després de les properes eleccions autonòmiques.

El marc legislatiu el conformen la Llei 41/1995, que dona cobertura legal a les experiències de televisió local disperses pel territori de l'Estat, i el Decret 320/1996, que ho legisla específicament per a Catalunya. Aquest darrer és el que indica que les TV locals seran de dos tipus: de gestió pública i de gestió privada (però el govern central aprovava el 1997 que hi poguessin haver més llicències per municipi, la qual cosa no ha estat encara transposat a l'àmbit català). En el primer cas, cada ajuntament té dret a una freqüència d'emissió, per la qual cosa la Paeria sempre disposarà d'aquesta possibilitat tot i que ara hi pugui haver una mena de pacte de no-agressió mitjançant el projecte de Segre. En el segon cas, el decret estableix que la concessió de la freqüència a una societat privada es farà mitjançant concurs públic. Aquí és on apareix el buit legal, ja que si bé amb caràcter general el Decret estableix el mecanisme del concurs i la intrasferibilitat de la concessió, al final, el Decret indica també que "les emissores de TV local en funcionament amb anterioritat a l'1 de gener de 1995 hauran d'obtenir la concessió administrativa corresponent", que només la pot atorgar la Generalitat, però que és una porta oberta perquè aquestes televisions puguin emetre sense necessitat de passar per concurs previ.

I Segre s'ha agafat a aquest punt: el 1994 va entrar en l'accionariat de Ràdio Terraferma de Lleida SA, emissora radiofònica que tenia una freqüència pròpia d'emissió de televisió i que era propietat de Josep Lluís González, un dels primers accionistes de Fincas Farré i que havia estat també el 1981 accionista fundador de Prensas Leridana (editora del diari Segre i empresa matriu de l'actual grup multimèdia). Aquesta freqüència és ara propietat del grup Segre i, com va emetre abans de l'1 de gener de 1995, des de Segre es reitera que "ningú ens ha dit que hi hagi col·lisió amb el concurs públic". O sigui, que no seria necessari el concurs públic, almenys per al projecte de Segre? De fet, del concurs públic iniciat el 1997 a Catalunya, no se n'ha sabut res més, "escapçat" pels estira i arronsa entre govern central, autonòmic i grups mass media.

Atenció, una de les causes d'extinció de la concessió és "la gestió del servei per una persona diferent al titular de la concessió". Però això s'aplica a les TV que surtin després de l'1 de gener de 1995 o a tothom?

Un altre dels aspectes que queden a l'aire és l'abast geogràfic de les TV locals. El Decret de 1996 indica que l'àmbit de cobertura de cada TV local resta delimitat pel nucli urbà principal de població del municipi corresponent, Lleida en aquest cas, però que podrà abastar també altres "nuclis del mateix municipi" i, excepcionalment, la Generalitat podrà autoritzar emissions en cadena "si ho considera adient en funció a la proximitat territorial, que vindrà determinada per la comarca i la identitat social i cultural dels municipis interessats". Pot entrar en aquest supòsit el terme Plana de Lleida? De moment, sembla molt probable que Lleida TV hagi arribat ja a acords de col·laboració amb altres televisions locals de Lleida i amb la de Fraga, segons han indicat fons del sector. Abans, no havien faltat les crítiques a

TELEVISIONS LOCALS MUNICIPALS I COMERCIALS PER COMARQUES (2000)

TV privada		TV municipal		TV privada		TV municipal		TV privada		TV municipal	
BARCELONA				TARRAGONA				GIRONA			
Alt Penedès	0	2	Baix Camp	2	2	Alt Empordà	3	0			
Anoia	4	0	Baix Ebre	2	1	Baix Empordà	1	0			
Bages	2	3	Baix Penedès	0	1	la Garrotxa	1	0			
Baix Llobregat	0	2	Montsià	2	4	Gironès	1	0			
Barcelonès	4	3	Priorat	0	1	Ripollès	1	0			
Berguedà	2	0	Ribera d'Ebre	0	1	Selva	1	4			
Garraf	1	1	Tarragonès	0	1	TOTAL GIRONA	8	4			
Maresme	3	3	TOTAL TARRAGONA	6	11						
Osona	2	1									
Vallès Occidental	4	2	LLEIDA								
Vallès Oriental	4	3	Segrià	0	1						
TOTAL BARCELONA	26	20	TOTAL LLEIDA	0	1						

Font:
Informe sobre l'audiovisual a Catalunya 2000 (Consell de l'Audiovisual de Catalunya).

TELEVISIONS LOCALS PER HABITANTS

Núm. habitants	TV privada	TV municipal
Menys de 5.000	5	22
5.001-10.000	6	4
10.001-20.000	9	2
20.001-50.000	9	3
50.001-100.000	5	1
Més de 100.000	6	4
TOTAL	40	36

Font:
Informe sobre l'audiovisual a Catalunya 2000 (Consell de l'Audiovisual de Catalunya).

aquest projecte: el director de Segrià Televisió, Josep Gòdia, havia criticat la manca de suport que aquest canal d'Alcarràs rep de la Diputació de Lleida, indicant que "en cap moment, ni la Diputació ni la Cambra de Comerç ens han mostrat el seu suport; en altres comarques catalanes les corporacions provincials ajuden molt més a televisions locals com la nostra". El director de Segrià Televisió creu que en definitiva la nova Televisió de Lleida "serà un canal privat del Segre però amb recolzament públic". Una postura similar és la que veuen els responsables d'infolleida.com, un portal de Lleida a internet que opera des de finals de 1999 i que ha vist ara com la Diputació dona suport al portal que Segre va llençar el setembre de 2000, sense interessar-se abans per si hi havia algun projecte similar que ja estigués en funcionament. De nou, l'interès de l'administració pública per participar en projectes del mitjà de comunicació més poderós de Lleida. Avui per tu,...

Maquiavel: "Heu de saber que el periodisme és una mena de francmaçoneria; els que viuen d'ell es troben tots més o menys units els uns als altres pels llaços de la discreció professional".

I el colofó final. La Mañana, als vespres que Diputació, primer, i la Paeria, a la setmana següent, fessin els seus respectius plens per aprovar la TV local impulsada per Segre, sorprendria tothom carregant contra el projecte gràcies a una carta que el president de la Diputació enviava al CAC i on es comprometia a "evitar en el futur el naixement"

de més TV locals a Lleida diferents de la de Segre. La picabaralla estava estratègicament servida.

Segons sembla, el mateix dia que Segre va publicar la notícia de la creació de la televisió, un alt càrrec de La Mañana ja va telefonar a la direcció de Segre per demanar com podia entrar La Mañana en el projecte, i es va trobar amb una resposta de l'estil de... "això és una empresa privada i no una gran festa fi de curs oberta a tothom: qui vulgui entrar, que pagui per les accions... si algú les vol vendre i al preu que aquest digui". Però un dels moments més tibants que s'ha viscut amb aquest estira i arronsa de la televisió va succeir el passat 23 de març, el dia que la Diputació de Lleida aprovava en un ple el seu suport al projecte de Lleida Televisió. En un dels passadissos confrontats a la sala de plens hi havia una discussió a tres bandes entre un directiu del mitjà que impulsa la TV, un altre periodista del diari que es mostra crític amb el projecte i el responsable de premsa del PP a Lleida. El to de la baralla verbal s'elevà quan el primer es va dirigir al cap de premsa dels conservadors i li preguntà: "el que diu la Pilar (Arnalot) als plens de la Diputació li escrius tu o bé ho fa el teu amic?", referint-se al periodista del diari que ha carregat contra Pont i la tele local. L'acusació no va agradar gens al periodista i aquest va contestar mitjançant un determinat insult (que s'ha posat de moda en algunes columnes d'opinió de Segre i La Mañana) i estirant la corbata del seu contrincant. Però els informadors no recorden si aquell dia aquest

directiu portava corbata, "pajarita" o una altra cosa per estirar.

Les preguntes que ens fem són les següents: Hi ha algú que creu que és un diari qui orquestra la campanya dels conservadors contra la tele o bé és a l'inrevés? Quins són els veritables motius que han fet que un diari local hagi iniciat aquesta creuada contra el nou projecte audiovisual? S'han trencat definitivament a Lleida els esquemes clàssics on cada diari defensa els interessos de tal o altre partit i altres grups de poder? Han abandonat alguns els seus ideals d'esquerra per apropar-se a una nova majoria de centre "progressista", a una olla barrejada de socialistes i convergents a l'estil del partit Demòcrata nord-americà? O simplement, la pela és la pela.

Set dies després, el ple de la Paeria aprovava també el projecte, però Siurana afegia públicament que "no està tancat a ningú". Implícitament, hom pot pensar en la bel·ligerant La Mañana, que des de llavors no ha tornat ja a emetre cap més crítica al projecte. Entra La Mañana en el projecte? I, si ho fa, en quin concepte i qui cedirà part de les seves accions? O només ho farà a efectes decoratius, sense accions? Perquè si es tracta d'estar al Consorci, per què aquest no s'amplia també a la resta de mitjans de comunicació de Lleida, des de les ràdios i altres productores de televisió fins a les revistes contraculturals i culturals, les publicades als barris i a les comarques (almenys de la "famosa" Plana de Lleida), butlletins informatius, culturals, comercials, agraris, bancaris, financers, de serveis polítics, apolítics, el fanzine del veí...

**COMUNICADO DE LOS TRABAJADORES DE ARDI
BELTZA ANTE EL CIERRE DE LA PUBLICACIÓN**

**ARDI BELTZA ES PERIODISMO,
NI MÁS NI MENOS**

La última ofensiva de los Estados francés y español contra Euskal Herria alcanza cotas de auténtica cruzada en la antesala de las elecciones en la CAV.

En este envenenado contexto, el juez Baltasar Garzón, principal ejecutor del delirio represivo y totalitario del Gobierno del PP, ha decidido cerrar ARDI BELTZA bajo un argumento falaz: la revista y su director, Pepe Rei, son (dice) un instrumento de ETA.

Pepe Rei y ARDI BELTZA no sirven a otra cosa que a la libertad de expresión y de información, pilar incuestionable en todo Estado que se pretenda de derecho.

Y lo hacen desde un punto de vista ideológico (independentista, de izquierdas e internacionalista) al que tienen perfecto derecho.

Contra lo que argumenta Garzón, ARDI BELTZA es una publicación que cumple a rajatabla todos los requisitos legales, que se financia y distribuye (como muchas otras revistas) mediante suscripción (la reparte Correos) y que cuenta entre sus casi doce mil suscriptores con instituciones públicas, organismos culturales, políticos y sindicales y también numerosos medios de comunicación.

ARDI BELTZA es periodismo, ni más ni menos. Periodismo de investigación y denuncia social que hurga en los entresijos del poder y airea sus trapos sucios:

corrupción, guerra sucia, represión, pre-

varicación, especulación, tortura, narcotráfico, proxenetismo, discriminación... Por eso nos quieren silenciar, porque resultamos molestos para el poder (político, económico, judicial, mediático...), que desata toda su furia contra cualquiera que discrepe y ha criminalizado a nuestro director y con él a todo el equipo humano que hace ARDI BELTZA y a las decenas de miles de personas que la leen.

El colectivo de trabajadores y trabajadoras de ARDI BELTZA insiste en exigir la inmediata liberación de Pepe Rei, preso por el "delito" de escribir y en un muy delicado estado de salud (tiene una grave enfermedad cardíaca) desde que Garzón lo encarceló, tras una campaña brutal de linchamiento mediático.

Exigimos, asimismo, que se respete nuestro derecho a ejercer la profesión periodística y el de nuestros lectores y lectoras a recibir la información que libremente han decidido adquirir.

Si la Audiencia Nacional condena a Pepe Rei y cierra ARDI BELTZA cometerá un execrable crimen contra la libertad de pensamiento y de expresión y contra el derecho ciudadano a la información. Y en el mercado periodístico de Euskal Herria y del Estado español se abrirá un hueco que alguien ocupará de nuevo.

Porque hay miles y miles de personas que demandan el tipo de periodismo que hoy ofrece ARDI BELTZA.

Colectivo de trabajadores y trabajadoras de ARDI BELTZA

PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

La Confidencial considera que no es de rebut ni procedeix el tancament de mitjans de comunicació, si nò és després d'un judici amb dret a defensa i sentència definitiva i ferma, àmpliament contrastada pels tribunals i instàncies superiors. A continuació reproduïm un comunicat dels treballadors de la revista Ardi Beltza davant l'atac a la llibertat d'expressió patit per l'esmentada publicació. També volem fer ressò d'una sentència favorable al setmanari català El Triangle.

**DOS REDACTORS DE LA PUBLICACIÓ VAN SER
AGREDITATS FÍSICAMENT**

EL JUTGE ABSOL "EL TRIANGLE" DE LA QUERRELLA PRESENTADA PER L'ULTRADRETÀ ROYUELA

Un jutge de Barcelona ha dictat sentència absoluta a la querrella per injúries i calumnies interposada per l'ultradretà Alberto Royuela Fernández i tres fills seus contra Jaume Reixach Riba, director del setmanari El Triangle. La querrella responia al contingut d'un article que aquesta revista va publicar al desembre de 1999 sobre l'ultradreta a Catalunya, i que el jutge, a la seva sentència ha considerat "d'indubtable interès periodístic". El Tribunal ha considerat que l'article, que versa principalment sobre Ynestrillas, no té objectivament un contingut calumniós i que no hi havia cap ànim de difamar. Però els fets no s'acaben aquí ja que el mateix dia del judici -que va tenir lloc el passat 27 de febrer- els fills d'Alberto Royuela van aprofitar el temps d'espera de la vista per amenaçar i insultar Jaume Reixach i altres redactors del setmanari, dos dels quals van ser agredits físicament.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms

NIF

Domicili

Núm.

Pis

CP

Ciutat

Província

Telèfon

Desitjo subscriure'm a la publicació mensual LA CONFIDENCIAL per un període de (1) a partir de (*)

A tal efecte remeto per (2) la quantitat de pessetes. (Import d'aquesta subscripció).

, de de 2001

- (1). 1 any (3.300 pessetes). 1 semestre (1.700 pessetes)
(2) Gir postal o transferència bancària. En cas de transferència bancària, l'ingrès s'efectuarà al c/c 2100-0004-48-0201192689 de "la Caixa" a nom de LA CONFIDENCIAL.
(*) Mes d'inici de la subscripció.

Signatura del subscriptor

AVE amb palangana

Diuen que el tren d'alta velocitat
bandeja la vila de Lleida sense pietat
i en Siurana no vol fer el palangana...

Diu lo batlle amb energia: què pensen a Madrid!
Ací no colocaran un esguerro malparit,
de la Riba, Pardinyes, Balàfia i l'Estació
renovades acabaran bé tal i com deu mana...

HOM A LLEIDA ESTÀ D'ACORD, ÉS UN CLAM
SI L'AVE A DOS-CENTS PER HORA VOL PENETRAR
PER NETEJA I PRECAUCIÓ L'HAN DE COBERTAR

Sabem que de la bicicleta n'hi ha partidaris
però no viatjaran de Barna a Peking per Vinaixa,
força a cops de pedal i buida la pantxa.

Descuidar les línies de la Pobla i Manresa
en mom de molta pressa i velocitat
això no és qüestió, això no pot ser veritat,
ja veureu quin merder, sortirem als diaris,
i ara "marxando" uns versets que no son fills de la peresa
perquè:

HOM A LLEIDA ESTÀ D'ACORD, ÉS UN CLAM
SI L'AVE A DOS-CENTS PER HORA VOL PENETRAR
PER NETEJA I PRECAUCIÓ L'HAN DE COBERTAR

Escolteu, Llorens i companyia, no feu una "chapussa",
doncs fins i tot ho hem parlat amb la veïna,
ja n'hi ha prou de la dita: "si vols ser apreciat
has de fer-te dessitjat", i manant a Madrid els teus,
passes per "tonto" projectant l'AVE amb els peus.

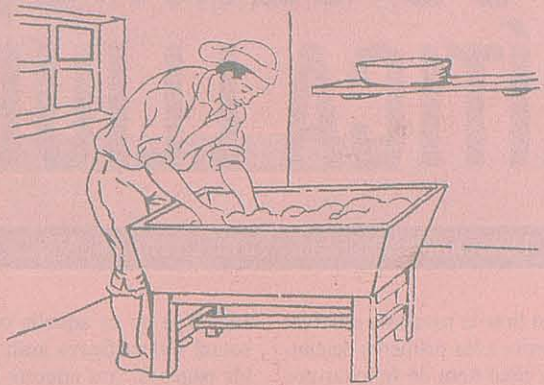
La red viària no és com uns mitjons
sinò per a tota la vida, apa sigueu bons minyons
i deixem de banda la desgràcia, doncs
coneixent la importància del nou ferrocarril
si un bon dia jo a l'AVE munto
no serà pas d'un bot com un mono, tot fent el mandril.

HOM A LLEIDA ESTÀ D'ACORD, ÉS UN CLAM
SI L'AVE A DOS-CENTS PER HORA VOL PENETRAR
PER NETEJA I PRECAUCIÓ L'HAN DE COBERTAR

LETRINES BURLESQUES ◀

TEXT. EXAS

La Pastera

VINE A CELEBRAR EL NOSTRE 4T. ANIVERSARI

General Britos, 5 T. 973 23 67 23 Lleida

INDECOR
Marcs i regals
Làmines

Carre, 14 TEL. 973 24 32 73. 25007
LLEIDA

marcel **PERRUQUER**
HOME I DONA
ALCALDE COSTA, 10 1r. 1a.
TEL 973 27 22 17

Disc recomanat

LA FAMILIA POLLO

VILÀ & PARDO & PARDO

GESTIÓ

RAMBLA F. MACIÀ (FERNANDITO), 31 2n. 2a. A LLEIDA
Tel. 973 23 62 07 / FAX 973 24 20 50 / e-mail. gypardo@terra.es

eNGLISH
STUDY CENTRE

Aprendràs anglès
amb persones,
no amb màquines

Torres de Sanui, 11, Altell D. Telèfon 973 27 09 09 LLEIDA

NOUS TEMPS, CRÍTICA LLIURE

TEXT. RAMON MORELL / FOTO. LAURENT SANSEN

No és bo tirar la tovallola o baixar la guàrdia a les primeres de canvi. Per això hem de felicitar-nos que, un cop més, uns/es quants/es agosarats/des es llancin a cara descoberta en aquesta tan difícil i complexa feina de la revista periodística (voluntariament deixo de banda la paraula independent, perquè es ingenu presumir d'allò que hom vol ser però que no se sap mai quan se n'és realment).

Potser estar en un nou segle, en una societat anomenada del coneixement, en un món on Internet ha motivat la gent a escriure de nou (també a llegir?), on les distàncies han deixat pas a la proximitat i on el futur resta expectant a l'aplicació científica i tècnica del genoma humà, són raons més que suficients per fer-nos canviar i saber ara tolerar qualsevol crítica no insultant, apuntant-nos al carro de la reflexió, del debat, de la transparència i de poder-nos sentir diferents en el pensament i en les obres sense que això suposi perdre les amistats.

Diem això perquè creiem que ara es donen les coordenades per constatar que realment vivim en una ciutat, que, encara que intermèdia, els espais de llibertat, malgrat que petits i poc extensos, hi són, i si sabem ser civilitzats entendrem que lluny de perdre'ls el que volem fer és augmentar-los, si cap, en quantitat i qualitat. En serem conscients i sabrem fer-ho?

Lleida ja no és aquella ciutat on el pes social s'identificava amb els botiguers i els pagesos. Ara aquests han deixat pas a les immobiliàries, funcionaris d'elit i determinats col·lectius de professionals (fonamentalment arquitectes). D'altra banda, no ens ha d'estranyar aquest canvi de protagonistes ja que al convertir-se Lleida en una ciutat de serveis, amb un pes sobredimensionat de l'Administració (La Generalitat i la UdL han impulsat aquest vector) i on el sector de la construcció és capdavanter actuant, a la vegada, de dinamitzador de la producció local (Déu ens guardi d'una crisi forta en aquesta branca productiva), lògic és que les relacions entre el poder públic i privat, i tal com hem esmentat els seus interlocutors, hagin canviat.

Si tenim en compte que malgrat estar més a la perifèria que al centre no som aliens als efectes de la globalització i del pensament neoliberal, no es gens atrevit afirmar que el pes d'aquesta balança entre públic (el que regula) i privat (el que té els recursos) es pot decantar fàcilment cap a aquest últim. Els darrers moviments en l'àmbit de la construcció i or-

LLEIDA JA NO ÉS AQUELLA CIUTAT ON EL PES SOCIAL S'IDENTIFICAVA AMB ELS BOTIGUERS I ELS PAGESOS. ARA AQUESTS HAN DEIXAT PAS A LES IMMOBILIÀRIES, FUNCIONARIS D'ELIT I DETERMINATS COL·LECTIUS DE PROFESSIONALS

denació de la ciutat, amb l'arribada d'importants operadors nacionals (per exemple, tant Vallehermoso com

Immobiliària Colonial i Ferrovia cotitzen en borsa) que ha forçat la creació d'un càrter ampliat local (Vall Companys, Sorigue, Pallàs, Reig i Finques Farré), han capgirat els paràmetres de la negociació i estem molt a prop de la màxima de la globalització que diu que el govern gestiona i el mercat governa. Màxima a la qual els polítics, a l'autoanomenar-se gestors, li donen el vist-i-plau.

leridamuerte.doc. "No es un nombre de archivo válido" me contesta la ayuda de Microsoft Word cuando intento bautizar un nuevo documento. Lo pondré en catalán pues, lleidamort.doc. Tampoco hay suerte. Entonces lo guardaré como me dijo Andrés, un poco más suave, laherida.doc. Intento escribir de nuevo sobre mi teclado gris, y al instante recibo la llamada telefónica de una señorita. "Hola soy Teresa, llamaba para pedirte que no publiques ningún reportaje sobre él". ¿Por qué, pasa algo?, Le respondo atónito y extrañado ante tal exigencia. "No lo hagas", insiste ella con tono altivo, "es muy peligroso y podría ser que alguien acabara en galeras. Conozco a otros que cuando hablaron de R, el de Madrid, terminaron picando teletipos en un diario de provincias, sabes!. No te atrevas a hacerlo, aunque ya sé que has empezado a pisar terreno peligroso y remover aguas que pueden complicar las cosas". Ella sigue hablando, me interroga. Lentamente dejo de atender su discurso metropolitano y me sumerjo en otro mundo, pero quizás parecido. Creo que estoy en Catania, me digo, junto a la playa comiéndome un helado mientras observo sus calles en forma de damero. Los hombres de tez oscura vigilan en cada esquina. Utilizan móvil y reciben órdenes. Una virgen azul, que vota democristiano, les mira desde un altar, incrustado en una puerta falsa, se calla y no dice nada. Justo entonces, la brisa del mar levanta y arranca los carteles que unos funcionarios, también cómplices, del sindicato de clase pegaron ayer sobre el hormigón de un astillero sin obreros. Creo que Gramsci ha muerto y el volcán Etna sigue apagado. En el puerto se mezclan los olores de pescado podrido y tornillos oxidados. Los aromas del mediterráneo empiezan a confundirme, se acabó el helado, ha sido un sueño. Vuelvo a la realidad y reanudo la conversación telefónica de hace unos instantes. "Te lo pido por

LERIDAMUERTE.DOC. "NO ES UN NOMBRE DE ARCHIVO VÁLIDO"

TEXT. PIETRO FILANGERI

LOS NACIONALISTAS SON AHORA MOSSOS, LOS FASCISTAS SE RECICLARON PERO SIGUEN SIENDO FACHAS. LOS FUNDAMENTALISTAS DE LA OBRA DOMINAN LAS INMOBILIARIAS, Y MUCHO MÁS. SUS ADEPTOS, LOS DEMOCRISTIANOS, TRAICIONARON A JESÚS

favor, deja de escribir este reportaje. Si lo haces, él se vengará" repite Teresa. "¡Me oyes!" . Sí, te oigo pero no te escucho, es que aún no sé si estoy en Lleida, en Catania o en cualquier rincón de Sicilia. "Pues despierta de una vez y déjate de tonterías", responde ella. Es que no puedo. Desde mi ventana entran ahora nuevas pestilencias leridananas, efluvios de pollos muertos de la fábrica que construyeron junto a mi casa. Ya es de noche. Percibo también un jolgorio en el fondo de la calle. Si, si son ellos los que organizan la fiesta de los caracoles, están borra-

chos. Están todos: los que mandan y los que cumplen, nadie les dice nada. Entretanto, una pareja de urbanos registra a dos africanos, no llevan nada. Sigue el acoso, se los llevan. Nadie dice nada. Entran en el coche, intentan integrarse pero tienen miedo. El vehículo policial abandona el casco viejo de la ciudad y se adentra en zona de seguridad. Todo sigue bajo control. Los nacionalistas son ahora Mossos, los fascistas se reciclaron pero siguen siendo fachas. Los fundamentalistas de la Obra dominan las inmobiliarias, y mucho más. Sus adeptos, los democristianos, traicionaron a Jesús. Los socialdemócratas, si lo son, aman el capital. Sus amigos del sindicato viven de la subvención. Los jefes mediáticos explotan a sus empleados. Antiguos maoístas cambiaron de color y se olvidaron de la revolución. Los republicanos instalaron barreras para los negros. Los ecologistas vendieron la hierba y ganaron dinero. Algunas ONG se burocrataron en los despachos. Izquierdistas, comunistas y libertarios, confusos por el devenir de la historia, se escindieron y acabaron devorados. Casi todos trabajan, comen y beben conjuntamente en un gran 'Aplec' de masas interclasista. Recibieron ya su premio, empleo y dinero por los servicios prestados, posteriormente se entregaron a los poderosos y finalmente aceptaron el clientelismo como principal regla de juego. Confabulación. " ¡Pero que dices, estas bobo o que!. Prométeme que no redactarás el reportaje ". No lo haré, porque yo también me rindo a veces y ahora tengo hambre. Pero te juro que después de saciarme construiré con los ciudadanos de abajo una columna griega como las de la isla y la rellenaré de ardiente lava, gracias a ti que me has inspirado. Y después, antes de acostarme, releeré un párrafo de El Gatopardo de Lampedusa. Hay que cambiar algo para que nada cambie. Que triste. Hasta siempre, Teresa.

Nova llei de H. McFinn:

"El periodista també és notícia"

Comentari de Pi de la Branca a la llei de H. West McFinn
"Qualsevol cosa és notícia"

TEXT. XAVIER REVERTÉ IL·LUSTRACIÓ. CARLES ALBERDI

LA CARITAT, DIGUI?

-Hola, Tàsia. Soc la Blanca. Com estàs?

-Que truques des del mòbil? No et sento gens bé. Se sent un soroll de fons molt fort.

-Espera, que surto, queestic a l'hivernacle, a la banda de les orquídiades. Que em sents bé, ara?

-Millor. Se sentia un sorollàs que semblava un terratrèmol.
-Oh si, pobra gent, aquesta de l'Índia i El Salvador, quin horror.

-El món cada dia està pitjor. Si aquella pobra gent s'ha de morir igual, si no és per terratrèmols, serà per riudes o pels volcans. Aquestos països no tenen remei.

-Ja ho pots ben dir.

-Amb els avenços que hi ha ara, aquestos desastres els haurien de preveure. Almenys que aquí estiguem avisats. Com que em faig un petit pressupost anual de caritats, amb tantes desgràcies seguides a començaments d'any no hi comptava. L'any passat em va passar el mateix: només vaig poder donar 75.000 pts. a la Marató de tevetrés, quan cada any en dono cent-mil, perquè és d'aquí,

de Catalunya. Ara, que quan vaig trucar els hi vaig dir, i tant que sí. Escolti, digui als de dalt a veure si poden canviar les dates de la Marató, que ara per Nadal tots tenim molts gastos!. El pressupost d'enguany no sé si m'arribarà a l'estiu.

-Doncs a mi, l'any del volcà aquell de les Filipines, em va fe

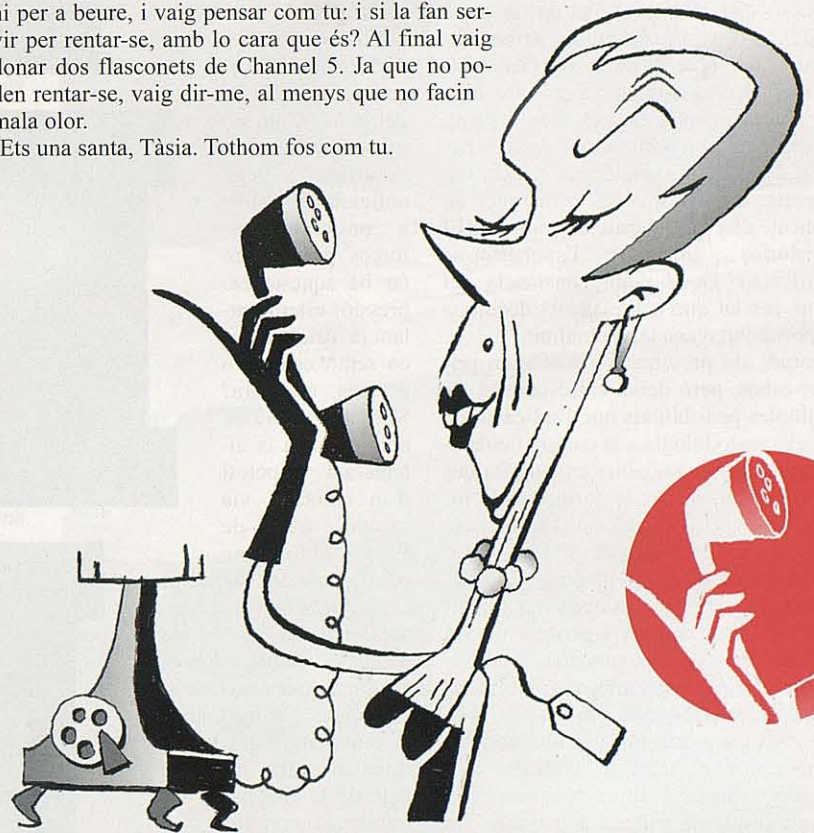
anar molt malament. Només cal que et digui que vaig estar tres o quatre mesos comprant el caviar sevruga, quan jo de tota la vida que l'he gastat beluga. Però amb l'estalvi vaig fer un bon donatiu. Amb bona voluntat tot es pot arreglar.

-Ben fet, xiqueta, de quan en quan s'ha de fer algun sacrifici. I goita, si no hi ha calers, també es poden enviar queviures.

-Ja ho havia pensat, però què donaràs? Unes llaunetes de foie de Périgord, que no en tenen ni per començar i potser ni les sabran apreciar? Què vols que et digui.

-En això també tens raó. Jo, quan allò de l'huracà Mitch, volia donar unes quantes botelles d'aigua d'Evian, perquè es veu que aquella gent no tenien ni per a beure, i vaig pensar com tu: i si la fan servir per rentar-se, amb lo cara que és? Al final vaig donar dos flasconets de Channel 5. Ja que no poden rentar-se, vaig dir-me, al menys que no facin mala olor.

-Ets una santa, Tàsia. Tothom fos com tu.

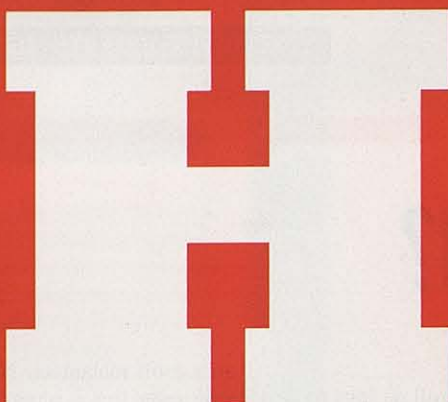

NO PASSARÀN

Les notícies
de l'any 2011

Eleccions al Barça Artur Mas va confirmar ahir a Barcelona que optarà a la reelecció en les properes eleccions al Futbol Club Barcelona. L'encara president de l'entitat va presentar en roda de premsa el seu equip a la junta directiva, entre els que destaquen l'exjugador i exentrenador a la fatídica temporada 2008-2009, Carles Reixac; l'exdiputat i actual president de l'Esbart Dansaire de Vilallonga de Ter (el Ripollès), Vicenç Villatoro i el tresorer de Convergència Democràtica de Catalunya, Àngel Colom. Les plataformes l'Elefant Blau, facció Blaumarí i Espanoles por el Barsa encara no s'han pronunciat.

Alguns coneguts socis del Barça, com Manuel Vázquez Montalbán i Sergi Pàmies (flamant guanyador del Premio Cervantes Catalán) es mostren contraris a la candidatura perquè *Òs* continuista i no resoldrà els greus problemes d'endeutament que arrossega el club. El també soci i excandidat a la presidència de l'entitat, Pasqual Maragall, no va poder ser localitzat ahir per LA CONFIDENCIAL, ni al seu domicili ni a la facultat d'Osaka on imparteix classe, ja que ahir era festa nacional al Japó. Per una altra part, el president de l'Espanyol, Josep Antoni Duran Lleida, va desitjar sort a Mas, tot i que no va voler opinar sobre la seva candidatura.

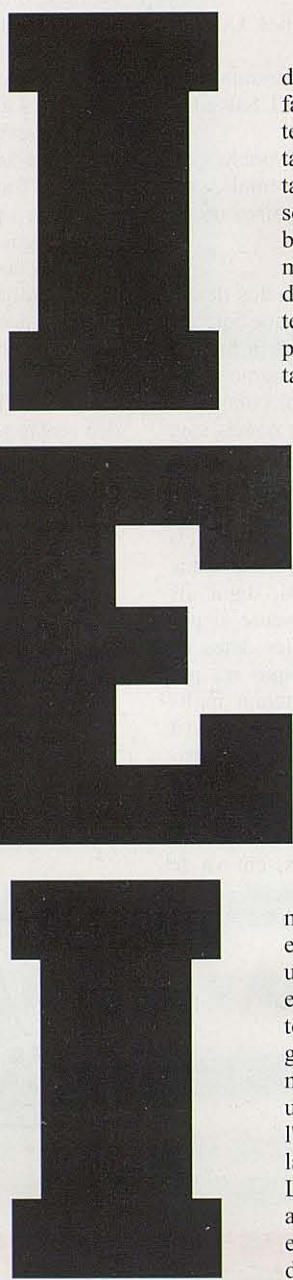
El crònic malestat de la cultura a Lleida i la permanent presència de les seves institucions públiques han fet que un grup de científics (Beterinaris Sense Fronteres i Sense Coneixements d'Hortografia) plantegés en un recent congrés internacional de la Franja la possibilitat que una afecció epidèmica fos la causa primera d'aquesta situació. La tesi proposada per aquests científics no deixa de ser arriscada, però explicaria moltes actuacions i, almenys, obre la porta a poder dur a terme mesures correctores de caire sanitari. Perquè, tot i que el nom espanti, l'explicació ens porta a una nova varietat de malaltia espongiforme transmissible que, en honor a les comarques de Ponent, s'ha volgut batejar com a HIEI (Històrica Infecció Espongiforme Ilerdenca). Quedi aquí constància del nom, per tal que la ciutadania decideixi l'oportunitat d'una tal metonímia.

L'estudi ara presentat és només un primer esbós, però deixa entreveure ja les múltiples possibilitats que l'aplicació de la seva metodologia a la cultura lleidatana ofereix. Les malalties espongiformes es caracteritzen per la formació de forats al cervell dels afectats per l'acció dels prions (proteïnes normals que muten en proteïnes contaminants i destructives). El cervell es transforma literalment en una esponja i perd qualsevol utilitat fora de l'ornamental. Precisament, una de les principals objeccions presentades a aquesta hipòtesi és com ha arribat aquesta malaltia als humans. Fins ara, coneixem les variants dels corders, vaques i altres rumiants, i la seva transmissió a través dels pinsos. La possibilitat d'una ingestió descontrolada de pinsos per part dels responsables culturals de Lleida sembla, en principi, descartada, tot i que no es poden descartar

posterioris estudis en base a mostres analítiques dels pica-pica servits en tota mena d'actes culturals. És un vessant de l'estudi que queda obert.

Una altra de les possibilitats, que només s'esmenta aquí a efectes acumulatius, és la transmissió per pràctiques de canibalisme polític, similar al que s'ha documentat en la cerimònia oceànica del Kulu. Una mínima decència científica, però, obligaria els autors a posteriors esforços per delimitar bé aquesta expressió: estem parlant de canibalisme en sentit estricte o és una metàfora? Si és una metàfora, això planteja la interessant hipòtesi d'un contagi via mental a través de l'associacionisme polític i de les lluites per la cadira més propera o més alta. Si no és una metàfora, planteja hipòtesis que potser cauen en un camp alié a la medicina o la veterinària i que dependrien més dels professionals de la judicatura i la investigació criminal.

En tot cas, l'estudi presenta una llista de desapareguts en els quadres directius dels partits polítics

durant els últims anys i fa un rastreig en el temps de possibles contagis. Cap enrere, la llista es remunta a finals del segle XIX i se centra sobretot en elements monàrquics i religiosos de la Lleida d'aquell temps (tan lluny, tan a prop). El gruix de la llista, però, apareix conformada per personatges de la Lleida franquista, on fets com els estudis sobre l'origen lleidatà de Cristòfor Colom o la creació del Caliu Ilerdenc servien per a possibles diagnòstics d'un desenvolupament accelerat de la malaltia espongiforme. La dècada del "pelotazo" als anys 80 i la perllongada permanència dels mateixos partits polítics en el poder hauria estat un dels factors de més expansió de la malaltia, tot i que sense que hagués estat encara diagnosticada. Això aporta un punt d'alarma sobre l'evolució d'aquesta malaltia a les terres de Lleida, ja que el contagi, a més de massiu, hauria estat incontrolat i molts dels probablement infec-

tats podrien estar ara ocupant càrrecs de rellevància en el món cultural i polític de Lleida.

Una de les institucions on aquesta possibilitat és més alta, atesos els últims comportaments detectats en la mateixa, és (valgui la redundància) l'IEI (Institut d'Estudis Ilerdencs). És inevitable pensar que el nom de la malaltia (HIEI) és un homenatge voluntari a la institució (IEI) on s'han realitzat més proves de camp. Entre els símptomes detectats, l'estudi esmenta els següents (el treball de camp s'ha realitzat des de l'estiu del 2000 fins al març de 2001):

- Profundes depressions entre la plantilla: el nombre de baixes psicològiques ha experimentat un preocupant increment en el període estudiat.

- Caiguda de l'activitat cultural: l'estudi indica que l'última publicació de l'IEI en aquest període (i única?) ha estat la memòria d'activitats de 1999 i que l'activitat arqueològica ha caigut en picat (una de les més remarcables utilitzacions de la Sala Arqueologia ha estat presentar un llibre de cuina de l'ex-conseller i actual senador Marimon). En aquest apartat, es destaca també la perillosa situació que poden provocar els actes de presenciació culturals: la immensitat del piscolabis servit en un d'ells va provocar que es repartissin després els sobrants entre indigents de la zona, amb el conseqüent perill d'extensió de la malaltia a altres sectors de la societat fins ara indemnes. De fet, en els dies següents a aquest repartiment es van produir cues d'indigents a la porta de l'IEI buscant noves donacions alimentàries: creen addicció els pica-pica culturals?

- Moviments de personal incomprensibles: acostumats, com bons funcionaris, a l'estabilitat, el seu hàbitat s'ha vist remogut per una política d'ascensos que es

LA POSSIBILITAT D'UNA INGESTIÓ DESCONTROLADA DE PINSOS PER PART DELS RESPONSABLES CULTURALS DE LLEIDA SEMBLA, EN PRINCIPI, DESCARTADA, TOT I QUE NO ES PODEN DESCARTAR POSTERIORIS ESTUDIS EN BASE A MOSTRES ANALÍTiques DELS PICA-PICA SERVITS EN TOTA MENA D'ACTES CULTURALS. ÉS UN VESSANT DE L'ESTUDI QUE QUEDA OBERT.

considera de difícil comprensió si es miren les antiguitats. Algun d'aquests moviments en l'escalafó apunten la possibilitat d'una extensió geogràfica de la malaltia, en concret cap a o des de Bellpuig (la direcció de contagi, si hi fos, no ha estat clarificada), una localitat amb lligams directes amb la Diputació, epidèmicament parlant. Una altra dispersió geogràfica s'apunta cap al Jutjat de Laboral, on alguna demanda per acomiadament injustificat amenaça amb aportar encara més nervis. L'Alguer i Austràlia són altres llocs on s'ha pogut exportar el prió lleidatà.

L'estudi, lògicament, no és exhaustiu. Pretén només aportar possibles camins per a un diagnòstic de la malaltia i, en un moment posterior, procedir al seu aïllament i extinció, tot i reconèixer que aquesta és una tasca de proporcions homèriques. Però sí s'ofereixen propostes d'actuació immediata, aplicant criteris paral·lels als que la ciència veterinària aplica en les malalties espongiformes transmissibles de la ramaderia:

- Instaurar zones de protecció sanitària al voltant dels casos contagiats. Com que aquesta mesura és impossible d'aplicar en tant no es reconegui la validesa científica de la teoria descrita (els autors podrien ser acusats de segrest i retenció il·legal), es

proposa una alternativa: destruir els principals focus d'infecció. En aquest sentit, els científics recuperen la idea presentada quan es va projectar la Catedral Nova, a l'últim terç del segle XVIII: derruir l'edifici de l'IEI i deixar un descampat que permeti la circulació d'aire nou.

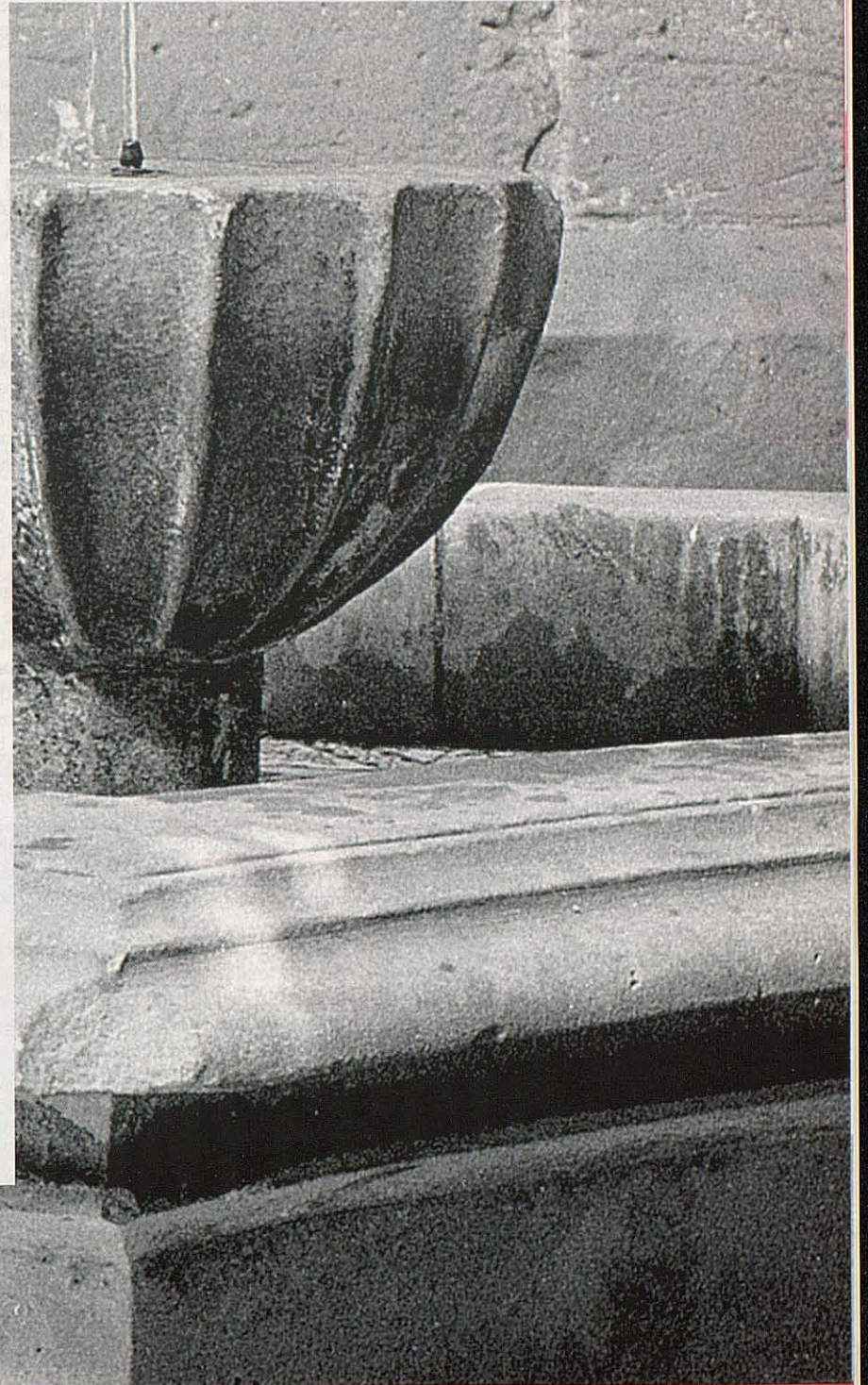
- Evitar al màxim els contactes i interrelacions entre possibles focus, com per exemple institucions culturals i organismes polítics. S'hauria de permetre, com a mesura profilàctica, que la cultura anés independent del poder polític.

- Dur a terme una política de test "prio-nics" entre els possibles afectats per tal de detectar la malaltia. A favor d'aquesta mesura, cal tenir en compte que el personal de l'IEI ja s'està acostumant a altres controls, com ara els policials en la recerca d'empremtes digitals.

En tot cas, si la malaltia no es pot erradicar, l'única solució és la vacunació massiva de tota la ciutadania encara indemne, que és més de la que sembla. El problema és que serà difícil trobar finançament públic per a aquesta mesura. Haurem d'esperar que els tests ens diagnostiquin el primer cas de vaca boja en alguna poltrona cultural o política lleidatana per reaccionar? Ciutadans, un esforç més, com deia el Marquès.

Del buit intel·lectual al buit sanitari

L'opció del buit sanitari recupera un projecte que l'Ajuntament de Lleida ja va estudiar a finals dels anys 40: traslladar peça a peça l'edifici de l'antic Hospital de Santa Maria, actual seu de l'IEI, al lloc on havia estat abans el convent de l'Ensenyança, als voltants de la plaça de l'Ereta. En el buit deixat, s'hauria urbanitzat una plaça porticada amb arbrat davant de la Catedral Nova. Caldrà plantejar aquesta solució també per a altres edificis ocupats per institucions de Lleida? O els edificis no en tenen cap culpa? Traslladar la pedra o passar per la pedra?

HISTÒRICA INFECCIÓ ESPONGIFORME I LERDENCA

Cuando Jaime Mayor Oreja frunce el ceño y pellizca ligeramente su bien cuidada barba bicolor, alguien en algún sitio se pone a temblar. Cuando el ya ex ministro del Interior español da una rueda de prensa, y da muchas, ya se sabe que hay una medalla rondando en el aire y a que es él mismo el que se la va a poner ante la narcotizada audiencia. Este personaje salido de la parte más oscura de la política que es donde van a dar quienes practican el noble arte de escaquearse del trabajo y aparentar que destrozan sus vidas para servir a los demás, es del paradigma de los que no sirven para nada.

Nadie recuerda los viejos tiempos de quien hoy se dedica a narcotizar árabes ilegales, sembrar de cámaras de TV la costa española que mira a Marruecos, cerrar periódicos molestos, encarcelar a periodistas, condecorar a torturadores, dinamitar cualquier atisbo de paz en el País Vasco, lanzarse incluso contra los obispos a los que llama terroristas, escupir consignas, pagadas por supuesto, a periodistas, escritores, artistas, etc contra el nacionalismo y ser el inventor y propagador del 'aquí se piensa como digo yo o se es un terrorista', grave y sesuda frase que demuestra la altura intelectual del tipo, pero ni esa es suya, está prestada.

Mayor Oreja siempre ha sido un segundón. Cuando se dio cuenta de que lo suyo, a falta de otra cosa más complicada, era la política se agarró a los faldones de su tío; Marcelino Oreja Aguirre que, este sí, servía para algo más que el zote de su sobrino, y consiguió auparse al brillante puesto de delegado del Gobierno en el País Vasco, cargo que perdió justo cuando los socialistas arrasaron en las urnas. Era el año de 1982 y Jaime, pobre, se vio abocado a seguir siendo nada. Buscó desesperadamente a qué agarrarse y consiguió que el Partido Popular, en medio de un proceso de enajenación mental total le nominase a candidato a lehendakari de Euskadi. Eran momentos de desesperación para la derecha cavernaria española y auparon a Jaimito a esa candidatura lo mismo que pusieron al gracioso de Hernández Mancha como sucesor de Fraga al frente del PP. La verdad es que esta derecha ha dado momentos de gloria al humor patrio.

Bien, Jaime Mayor Oreja fue candidato dos veces a la presidencia vasca y las dos fue retirado con un cañazo entre las orejas. No podía ser de otro modo, los electores estaban para algo más serio que para votar a un tuercebotas que apenas podía balbucear torpemente dos frases inteligibles en sus discursos de campaña. Su triste figura era motivo de chanza, mofa y cachondeo por todas partes.

JAIME MAYOR OREJA DE ZOTE A AZOTE

Nadie daba un duro por su futuro político y su enjuta figura se difuminaba en la nada. Y Jaime Mayor Oreja juró venganza contra el pueblo que le rechazaba una y otra vez. Se hizo duro, pétreo, hosco y cavernario. Su discurso se fue escorando más a la derecha y, en el terrorismo, vio su tabla de salvación.

Y aquí entra en la historia un colaborador que dio alas al marchito sobrino de Oreja. Dicen que detrás de un gran hombre hay siempre una mujer más grande. En este caso detrás de un mediocre con ambición se colocó un ambicioso con ideas. Cayetano González Hermosilla, viejo colaborador con el hoy candidato a Ajuria Enea, volvió a reencontrarse con Mayor Oreja y, desde la responsabilidad de comunicación e imagen, diseñó la estrategia que llevaría al Ministerio del Interior a su mentor.

Cayetano, numerario del Opus Dei, es un periodista leonés que recaló en el País Vasco como tantos otros. En su calidad de miembro especialmente significado de la secta fundada por José María Escrivá de Balaguer, vivió en un piso de Vitoria junto a otro numerario hoy dirigente de un partido nacionalista vasco. Podían comulgar de la misma sacristía, pero desde luego al leonés no se le pegó nada del nacionalista. Cayetano se metió entusiasmado en el mundo de la prensa vasca con una clara vocación española y españolizadora. Se debió sentir como un misionero en medio de herejes. Trabajó en las agencias Efe, Vasco Press y Europa Press en Madrid. Allí maniobró para hacerse con el control y fue apartado inmediatamente de ella. En el año 80 conoció a Mayor Oreja y hasta hoy.

Este individuo sibilino, mendaz y sigiloso, maestro de manipuladores y con una carencia absoluta de escrúpulos ha marcado hasta el último detalle la carrera de

Mayor Oreja hacia ¿La Moncloa?. Nada escapa a la aguileña nariz del opusdeísta. Convoca a periodistas, dicta libros, certifica quién es buen español y quién mal vasco. Mide al milímetro las apariciones de su jefe ante las cámaras de TV y le dicta lo que tiene que decir. Guarda ases en la manga para momentos malos y echa mano del triunfalismo más repugnante cuando vienen bien dadas.

Sus poderes son reales y su control llega hasta a teledirigir a periodistas que trabajan en Euskadi a los que filtra convenientemente noticias y datos para sus crónicas, sus tertulias y sus libros. Dirige desde la sombra la actividad de asociaciones beligerantes no ya contra ETA sino contra el nacionalismo vasco en su conjunto. Se ha marcado una meta que representa para él el orgasmo intelectual ya que el físico lo tiene prohibido por la secta a la que pertenece: erradicar toda ideología disidente. Contra el nacionalismo vasco y a favor de Mayor Oreja vale todo. Y Cayetano sabe ser muy generoso.

Es él quien ha aconsejado a Mayor Oreja que se lance a las urnas vascas para ser lehendakari aunque este puede ser su error más grave. El Ministro del Interior ha dejado de serlo y pierde así los resortes de poder, o al menos gran parte de ellos, a favor de otro duro de Aznar: Mariano Rajoy. Si gana, Mayor Oreja será elevado a los altares a la misma altura que Agustina de Aragón, Isabel La Católica o la Guardia Civil por poner un ejemplo. Pero si pierde, y esto entra dentro de lo posible, habrá malvendido su carrera hacia su ambición más oculta que no es otra que la de ser el sucesor de Aznar. Pero aquí demuestra también que, a pesar de la experiencia, sigue siendo un zote: Aznar será el candidato del PP en las próximas elecciones generales y Mayor Oreja con su fiel Cayetano se quedarán a esperar otra oportunidad. Eso sin contar con el cachondeo que se va a armar en Euskadi si toda la operación para acabar con el nacionalismo vasco queda en nada. El 13 de mayo conoceremos la respuesta. A Mayor Oreja no le gustan las incertidumbres y no se descarta cualquier bajeza, cualquier vileza para conseguir lo suyo. Pero, pobrecito, dejará de ser el azote de los vascos malos, pero nunca dejará de ser el zote que siempre ha sido.

EL MINISTRO DEL INTERIOR HA DEJADO DE SERLO Y PIERDE ASÍ LOS RESORTES DE PODER, O AL MENOS GRAN PARTE DE ELLOS, A FAVOR DE OTRO DURO DE AZNAR: MARIANO RAJOY. SI GANA, MAYOR OREJA SERÁ ELEVADO A LOS ALTARES A LA MISMA ALTURA QUE AGUSTINA DE ARAGÓN.

ANTONI

TEXT. ERNEST TERÈS

IL·LUSTRACIÓ. ERMENGOL

Després de vint anys com a alcalde indiscutible de Lleida i sense relleu a la vista, ni entre socialistes ni a l'oposició, aquest home de 58 anys té ara un futur ple de dubtes. Mentre molts dels seus col·legues d'anys i panys i amb trajectòries similars, anuncien retirades, digueu-ne Quim Nadal o Manuel Royes (que ja veurem si plega o no al final), aquest lleidatà amb arrels a Torres de Segre as-

segura que manté viva la il·lusió de seguir com a paer en cap i de prosseguir la seva carrera política a Lleida (potser perquè també té nous

al·licients personals que el lliguen a la ciutat). Afirmar que el seu projecte per Lleida arriba a la maduresa després d'una etapa d'adolescència, de formació. Per tant, tot i aquests anuncis de retirada i dels discursos sobre la renovació dels partits, ell, "xulo" com és, s'ho passa per un lloc: "renovació sí, però no per a mi", com ja ha dit en més d'una ocasió.

Tanmateix, a ningú se li escapa que ja és conseller a l'ombra i que ara més que cap altra vegada els socialistes tenen la victòria més a prop en unes eleccions autonòmiques. Això el situa en un lloc privilegiat per ocupar una conselleria a la qual li costaria dir que no. També manté responsabilitats a Madrid, a l'executiva de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP). Així, d'un temps cap aquí ha anat delegant funcions municipals per estar més lliure en les seves ocupacions extral·leidatanes, és a dir, ha augmentat les atribucions de la primera tinent d'alcalde, Maria Burgués, la teòrica successora natural, ha cedit les

presidències del organismes autònoms i empreses municipals a regidors de l'equip de govern i ha creat una gerència per al funcionament i coordinació diària de l'Ajuntament. Tot sembla que faciliti les seves absències, algunes prou llargues. Els canvis s'han hagut de fer i l'estructura municipal s'ha hagut d'adaptar a la nova situació, donat que aquest alcalde i aquest ajuntament funcionen des de fa molts anys amb una clara jerarquia en la que la majoria de coses, per petites que siguin, s'han decidit directament pel "jefe". És el veritable "amo" de la casa. Això també es demostra en el seu caràcter. Les acusacions de l'oposició de prepotent no són gratuïtes, provenen d'aquest sistema jeràrquic que s'ha articulats i de com el fa funcionar personalment. A més, té caràcter l'home, i quan s'enfada o algú l'irrita, ja ha begut oli. Però per un altre cantó, sap tractar com pocs els mitjans de comunicació i manté aquest estil de tracte personal que funciona políticament. A Lleida, tot-hom sap qui és i ell coneix pràcticament a tot-hom. És un bon amic dels seus amics.

No obstant, la plaça de la ciutat de Lleida és un luxe per al PSC i no la voldrà deixar perdre. "L'Antonio" o "el jefe", com l'anomenen coneguts i subordinats directes, és també l'alcalde, i el càrrec ja forma part del seu nom. Dificilment es pot trobar algú altre que arrossegui vots de CiU i PP cap a ell (no cap al PSC) en unes municipals. Les seves arrels familiars i les seves amistats, el situen al bell mig d'una generació de directius, professionals i sobretot empresaris de Lleida que són els qui tenen, ara per ara, el mànec de la paella lleidatana i és amb ells amb qui planifica i pacta la política municipal. Ningú més sembla que ho pugui fer. El temps, no més de tres anys, situarà les coses al seu lloc i es veurà què passa.

ÉS EL VERITABLE "AMO" DE LA CASA. AIXÒ TAMBÉ ES DEMOSTRA EN EL SEU CARÀCTER. LES ACUSACIONS DE L'OPOSICIÓ DE PREPOTENT NO SÓN GRATUÏTES, PROVENEN D'AQUEST SISTEMA JERÀRQUIC QUE S'HA ARTICULAT

SIURANA

CEMENTERIO DE LA HABANA

La Habana, una ciudad donde el tiempo no existe.

Era inevitable. La noche en La Habana comenzó con daiquiris y acabó con ron añejo en la fiesta de El Nacional. Ritmos y caderas contorneantes; palmeras y aire húmedo; miradas y sonrisas, y todo el poder de seducción en turistas de sonrojadas mejillas descansando en la cartera en forma de billetes que llevan impresa la cara de George Washington. Esta Cuba, después de tantos años, sigue siendo la misma Cuba que frecuentaron mafiosos, fríos y calculadores magnates, vívidos con aire de galán, políticos corruptos, jugadores con eterna mala racha y aventureros gastados por los años. Lo que sucede es que todo es mucho menos novelesco. Se fueron los bon vivants con smoking y llegaron a cientos conquistadores de sexo con temblorosa tarjeta Visa, que día tras día aterrizan en la isla en Iberia, Spanair o Alitalia, colapsando literalmente la clase turista. Aún así, La Habana sobrevive a todo tipo de invasiones, o mejor dicho, sobrevive a costa de tales invasiones. La Habana se deja

El gran poeta cubano José Lezama Lima, fallecido en 1976.

acariciar; sus gentes siguen teniendo el pulso acompasado de aquellos a los que no les importa que los días nazcan y mueran alrededor de una mesa de dominó o admirando la belleza de sus mujeres al pasar. La decadencia y el olvido no es tanto mientras aún queden cervezas Bucanero frías, un habano que eche buen humo y que los pasos les sigan llevando a lo largo del paseo habanero por el Malecón, justo allí donde resiste la piedra y el mar sigue librando batallas perdidas. Así veo La Habana, que año tras año visito como si de una promesa inquebrantable se tratase, pero siempre, durante el regreso, recuerdo algo que quería hacer, y que como diría Boris Vian, la espuma de los días no me dejaron visitar su necrópolis y averiguar si a través de los altos muros que la separan de la bulliciosa vida llegan como un homenaje, leves acordes de Son cubano. Ahora es tiempo de saberlo. Tras aquella noche que sudamos alcohol, la misma noche en que todos los ventiladores de La Habana se pusieron de acuerdo para no dar aire cuando más lo necesitábamos; después de convertirnos en clientes honorarios del ron "paticruzao", llegó otro día con el mismo sol, un sol que pegaba de frente y sin poesía, y que nos anunciaba a mi compañero de viaje y a mí que la visita al cementerio de La Habana iba a ser toda una penitencia y que la curiosidad y los desmanes nocturnos tenían

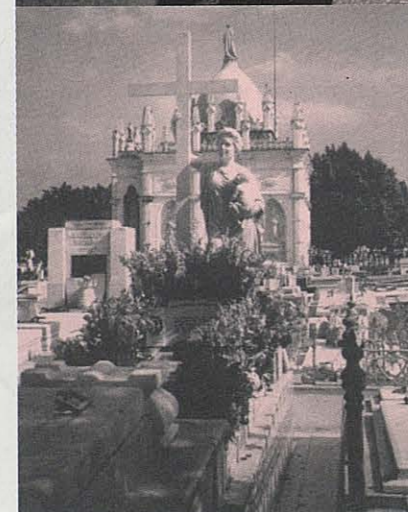
LO PRIMERO DE TODO, ES HACERSE CON UN MAPA DEL LUGAR Y PAGAR DOS PESOS PARA, POSTERIORMENTE, DARSE CUENTA QUE EL SUSODICHO PLANO NO SIRVE ABSOLUTAMENTE PARA NADA.

un precio que había que pagar. En una de las zonas más bulliciosas de la ciudad, concretamente en la esquina de la 12 y la 23, lugar donde transitan los habaneros en gran número, mezclados con turistas de todas las nacionalidades posibles, al final de la avenida, se encuentra la entrada principal del cementerio Cristóbal Colón, nombre sin lugar a dudas con regusto colonialista. Por delante de la fachada, se cruzan viejos recuerdos de los años 50 norteamericanos en forma de Chevrolets, Plymouths o Cadillacs destartados, que van sorteando las bicicletas y las motocicletas con sidecar y, en ese caos, estudiantes impecablemente uniformados, jóvenes gineteras vestidas con mallas de colores chillones, acompañadas por italianos y españoles que han creído encontrar el amor de sus vidas, al menos hasta que dure su estancia en Cuba.

Un viejo taxi de tapicería gastada nos llevó a través de tan variopinta fauna y por diez dólares de suplemento el conductor se ofreció a esperarnos en nuestra *tournée* por el inmenso camposanto.

Lo primero de todo, es hacerse con un mapa del lugar y pagar dos pesos para, posteriormente, darse cuenta de que el susodicho plano no sirve absolutamente para nada, ya que buscar y encontrar el lugar donde reposan tal o cual escritor, compositor o monumento de interés es como buscar una aguja en un pajar, o lo que es lo mismo, intentar descubrir una tumba entre las ochocientas mil que allí se encuentran. Bajo un sol de justicia y con criterio de explorador, primero nos dirigimos a la parte central del impresionante cementerio, presidida por la Capilla Central para ver desde allí las cuatro grandes avenidas que reparten cientos de calles, y éstas a su vez, miles de pequeños caminos. Tras media hora de intentar saber donde reposaban los restos del cineasta cubano Tomás Gutiérrez Alea, director de películas como *Memorias del subdesarrollo*, o las populares *Fresa y Chocolate* y *Guantanamera*, decidimos preguntar a empleados jardineros, que a lo más, llegaron a decirnos que esa tumba tenía forma de martillo, y tras buscar el susodicho martillo, un enterrador distraído nos dijo que martillo no era martillo en sí, sino la denominación de tumba con pequeño osario lateral, hecho que aligeró nuestra desesperada ya búsqueda y de doscientas mil tumbas recortamos hasta treinta mil. De pronto, se nos encendió la luz de la lógica, ¿por qué no preguntar al taxista? Y eso hicimos.

-Vamos a ver, ¿dónde está Tomás Gutiérrez Alea?
-Bueno caballero, discúlpeme, no sé quien es ese Alea- contestó el buen hombre con parsimonia y con ese acento que transforma las erres en eles y se come las eses -pero verá, justito ahí descansan los restos de los compañeros

La Milagrosa, la tumba más popular del cementerio de La Habana.

Tumba de Alejo Carpentier, autor de "El siglo de las luces".

Detalle de la lápida de Lezama Lima.

estudiantes de medicina fusilados en tiempos de la Colonia.
-Bien vale, ¿y la tumba del escritor Alejo Carpentier?
-Ése es otro que no conozco, pero cerca de aquí tenemos el panteón del destacado revolucionario Raúl Cepero Bonilla.
-¿Y el poeta José Lezama Lima?
-Tampoco oiga, pero justo al lado de Cepero Bonilla está el compañero revolucionario Álvaro Barba Machado.
-¿Y los compositores?
-No sé yo, pero hacia allá están los compañeros revolucionarios... Finalmente, tan surrealista diálogo quedó mudo ante la presencia de una señora estilo Mrs. Marple asturiana, que había venido a La Habana con la única intención de rendir respeto a la Sociedad de los Naturales de Asturias y que en su vagar por el impresionante cementerio creyó erróneamente que nosotros le daríamos respuesta sobre la ubicación del mismo, aunque ante nuestra ignorancia, prosiguió pesarosa su peregrinación, no sin antes desearnos toda clase de parabienes.

Camino del ardiente taxi y con aire de derrota se cruzó una delgada y triste figura, que después devendría en la memoria viva de aquel santo lugar. Santiago era su nombre, su rostro estaba plagado de surcos que le habían dejado los años, el viento y el salitre del mar. Su historia era breve. Huérfano, fue adoptado por el enterrador del Cementerio de La Habana, y ejercía estas funciones desde los catorce años.

-Hace ya más de cincuenta años que estoy aquí y vivo aquí. Ahora sólo limpio los panteones. Santiago nos llevó por las venas del cementerio, nos mostró todas las tumbas de los grandes hombres; los marmóreos panteones; las esculturas y monumentos del lugar, que incluyen una réplica de La Piedad de Miguel Ángel y esculturas de Benlliure, mientras con apagada voz nos indicaba incluso la cuidada y plagada de flores tumba de La Milagrosa, lugar donde

todas las mujeres embarazadas de La Habana van a suplicarle que su hijo venga a este mundo en perfecto estado. En fin, todo un mundo que nos decía al oído que la inmortalidad, a lo mejor no es otra cosa que el recuerdo.

Tras corroborar que tras los muros de la gran necrópolis llegan sonidos de la sonora Habana, abandonamos el lugar y en el auto del compañero revolucionario taxista, nos dirigimos a beber una cerveza bien fría y a una invitación que teníamos para comer. Cruzamos las calles bombardeadas por el tiempo, y a mitad del camino, un par de mulatas sonrieron al conductor, motivo suficiente aquel, para que entre mil disculpas, se tomase una cerveza con nosotros, y con amplia sonrisa, cediese nuestros asientos a aquellas jóvenes mientras se justificaba con una tajante afirmación: "señores, que yo hoy pueda templar es lo primero. ¡Ustedes me entienden, eh!".

Aquello dejó claro una máxima cubana que dice: "Si quieres una mano que te ayude, una mano en la que poder confiar, una mano aliada...la encontrarás al final de tu brazo." Caminamos hacia nuestra cita riendo, con el deber cumplido, admirando la cadencia de una ciudad inimitable habitada por una gente singular y, en nuestro paseo por las calles de La Habana, nos detuvimos un momento a escuchar la música que se abría paso a través de los balcones hacia la calle...Sali de casa una noche aventurera, buscando ambiente de placer y de alegría y llegué al bacanal...Échale salsita, échale salsita...

Cristófol de Boleda, 4
25006 Lleida
973 26 01 90

OXIDA joies
Tensi Solsona
RAMBLA DE PARDINYES
Corregidor Escofet, 10
Tel. 973 24 40 17
25005 LLEIDA

Ramón Soldevila, 4
Tel. 26 60 13
LLEIDA

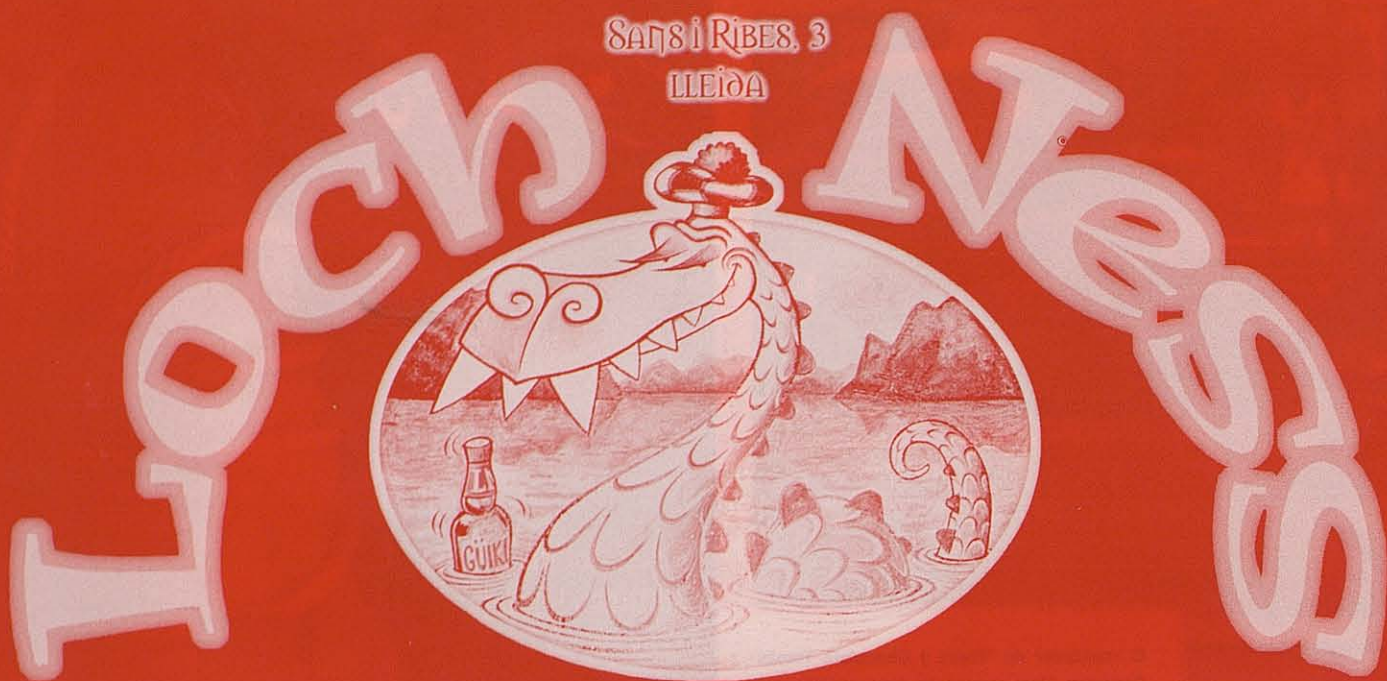

Cristófol de Boleda, 5
Tel. 973 28 02 58
25006 LLEIDA

Rambla Ferran, 26
25007 Lleida

SANSI RIBES, 3
LLEIDA

RAÚL
Bar-Cafeteria

Rambla d'Aragó, 3
25002 LLEIDA
tel. 973 26 88 77

Bar
Restaurant

LA PARRA

Jerónimo Pujades, 13
Tel. 973 24 88 39 / 25005 LLEIDA

cafeteria
LO MARRACO

PLAÇA SANT JOAN, 13
TEL. 973 24 23 06 LLEIDA

LLOBREGAT-2

Cafè Bar

Vallcalent, 61
Tel. 973 26 99 64
25006 LLEIDA

antares
JAZZ

Ballester, 15

25002 LLEIDA

antaresjazz@jazzfree.com

Frankfurt

GUILLERMO

Especialidad en bocatas

Rambla Corregidor Escofet, 37
Tel. 973 23 28 00 / 25005 Pardinyes

cafeteria

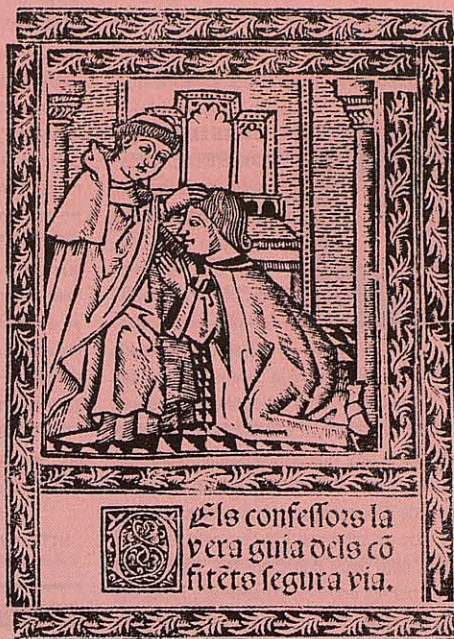
restaurant
El Galeo

ANSELM CLAVÉ, 17
TEL. 22 32 22
25007 LLEIDA

EL HÁBITO NO HACE AL MONJE...PERO OCULTA SUS ERECCIONES

Los lodos de la modernidad (entendida en sentido estricto, o sea, a partir de la pérdida de la España visigoda) traen estos polvos. Y no nos referimos a los de los esforzados misioneros, sino a la crítica feroz que la sociedad civil vomita sobre la nunca bien ponderada acción reproductora, a la par que evangelizadora, de la iglesia cristiana. Creyendo que han descubierto un punto flaco en el edificio católico, prueban y critican lo que, desde nuestra Asociación Carpetovetónica en Defensa del Cristianismo (ACDC), sólo podemos contemplar como un puntal para garantizar la presencia cristiana urbi et orbe. Estamos hablando de las recientes noticias sobre monjas que habían yacido con sus hermanos de hábito en el incontinente africano, en la que, según posteriores declaraciones de responsables católicos de alto nivel,

Els confessors la vera guia dels cofitets segura via.

es una práctica que no se circunscribe a esos territorios de altas temperaturas sino que alcanza al resto del mundo.

Y es que de alguna manera hay que hacer frente a la actual falta de vocaciones (el mantenimiento de una saludable actividad sexual será sin duda un reclamo poderoso para nuevos ordenamientos) y a la actual reducción del número de creyentes (los nacidos del ayuntamiento de cura y monja han de ser genéticamente cristianos, ¿no?).

¿Cómo, si no, piensa la gente que, tras la evangelización del continente americano, quedaba aún gente para contarle? Reproducción inducida. Inducida por los mismos frailes, que sacrificaron su castidad al mantenimiento de un número mínimo de generaciones que pudiera llenar las iglesias a 15/20 años vista. Una hábil programación del número de nacimientos necesario para cubrir las bajas provocadas por la disciplinización de la pagana falta de colaboración indígena y que garantizara la subsistencia financiero-re-

caudatoria del cristianismo. ¿Acaso los protestantes, en su colonización de la América del Norte, fueron tan previsores y no se vieron obligados después a recurrir a la emigración de italianos e irlandeses, profundamente católicos, para repoblar el territorio abandonado por los indios (R.I.P.)?

¿O es que la gente ya ha olvidado esas campañas del Domund, en las que se pedía dinero para apadrinar a un niño del Tercer Mundo? ¿Quiénes creían que eran los padres? ¿El Espíritu Santo? La iglesia no iba a entregar alegremente dinero a las familias depauperadas, en la mayoría de los casos todavía paganas y más próximas al marxismo o a la Coca-Cola que a la misa, habiendo tantos hijos "propios" necesitados.

Y ahora descubren América los periódicos... Cada uno en su casa, y Dios (o sus enviados) en la de todos (y todas).

Firmado:

Carpeto Veto, delegado en partibus infidelis de la Asociación Casposa en Defensa del Cristianismo (ACDC).

NOTA 1 / Los estatutos de la ACDC obligan al autor de estas líneas a adjuntar el siguiente comunicado de la fracción renovadora de la asociación, que recoge el sentir del 27% de la misma, tras votación efectuada en concilio general:

"El grupo renovador de la ACDC comparte el fondo de la declaración, pero disiente en el inmovilismo propuesto. Aún reconociendo la correcta argumentación histórica, creemos que ya es hora de dar nuevas soluciones a un problema, el del sexo en la iglesia, que ha provocado demasiados comentarios jocosos entre los legos y abundosas sintomalogías patológicas entre el clero. Desde esta tribuna, proponemos sin ambages el recurso a la castración del elemento religioso y la adecuación de la labor reproductora de la iglesia a los nuevos tiempos, sea a través de la inseminación in vitro (mediante el Banco Ambrosemsiano), sea a través de la clonación. Hay que tener en cuenta que la amplia reserva de pedazos incorruptos de santos de que dispone la Iglesia la provee de un arsenal casi inagotable de ADN ilustre: desde el brazo incorrupto de santa Teresa para las hembras hasta numerosos trozos de prepucio para los varones".

NOTA 2 / Los estatutos de la ACDC obligan al autor de estas líneas a adjuntar el siguiente comunicado de la fracción epicúrea de la asociación, que recoge el sentir del 14% de la misma, tras votación efectuada en concilio general:

"El grupo epicúreo de la ACDC comparte el fondo de la declaración, pero disiente sobre los argumentos propuestos, considerando que se olvida que algunas de las monjas embarazadas recurrieron posteriormente al aborto, con lo que función reproductora queda en entredicho. Desde esta tribuna queremos apoyar el recurso al "aborto clerical" en tanto que significa aceptar la función placentera del acto sexual entre religiosos y, a la par que aleja fantasmas de culpa, sustrae a la iglesia del alto coste que supondría mantener a tan gran número de recién nacidos. O eso, o potenciamos el Domund".

Herbalshop

herboristeria psicoactiva

Librería especializada

Productos de Canamo

Cactus y Plantas Mágicas

Semillas Holandesas

Artículos para el Fumador

Camp de mar, 16
Lleida 25004
Tel. 973 288 103
herbalshops@yahoo.es

TATTOO. & .PIERCING

ARTISTA / PURY ARROYO

SUN TATTOO

CLINIC STUDIO

BONAIRE, 6 LLEIDA TEL / FAX, 973 23 11 62

EMAIL: SUNTATTOO@SUNTATTOO.COM

Lleida Còmics

La teva botiga de còmics

C/ Nadal Meroles, 15 Lleida

Tel: 973 22 82 38

e-mail: llicomics@ofimatica.net

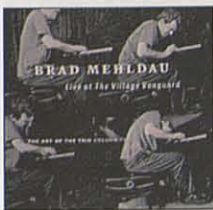

play it again,
fidenci

Si formeu part d'alguna banda o feu música a casa i teniu editada alguna maqueta en format CD, feu-nos-ho saber i des d'aquest espai procurarem promocionar-vos amb un comentari sobre el vostre treball discogràfic. Envieu la maqueta amb les característiques tècniques (nom de la banda i del CD, any d'edició de la maqueta, estil musical i un breu comentari sobre el grup).
E-mail: revistalaconfidencial@hotmail.com

BRAD MEHLDAU

The Art of the Trio, Vol. 2 (Live at The Village Vanguard - 1998)

JAZZ

Keith Jarrett acostuma a dir que cap dels pianistes de jazz que toquen actualment li sembla que faci alguna cosa nova que li despertari l'interès.

Però Brad Mehldau, nord-americà afincat a Barcelona durant uns quants anys (un dels seus primers treballs està gravat al Jamboree amb el saxo Perico Sanbeat), és precisament un dels que sí desperta ara l'interès i potser el que té més a veure amb el treball de Jarrett. Els seus discos amb Jordi Rossy i Larry Grenadier recullen el millor dels de Keith Jarrett amb Gary Peacock i Jack DeJohnette. El trio Mehldau-Rossy-Grenadier ha editat, fins ara, quatre discos. El segon d'aquesta sèries és el més jazzístic en sentit pur i, sobre tot, dur (atenció a les versions de Moon River i Monk's Dream). A més, Mehldau no mostra encara les veleïtats clàssico-jazz dels seus últims treballs en solitari..., igual que també fa l'últim Jarrett. I destacar sobre tot el mestratge a la bateria de Jordi Rossy, català però afincat ara als EUA, sempre perfecte (i no és hipèrbol).

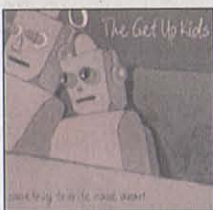
En fi, un pianista jarrettà, sí, però molt personal, també. I desperta l'interès. Tot.

AGUSTÍ FENOLL

THE GET UP KIDS

Something to write home about

(Vagrant Records/ Heroes & Villains/Epitaph Europe)

INDIE

Segundo trabajo de esta banda de Kansas City. Situados en una línea que roza el espíritu indie, sus canciones recuerdan formaciones

como Inspiral Carpets / Manic Street Preachers / Weezer / El inquilino Comunista, canciones sencillas que entran muy bien en cualquier estado de ánimo. Con cuatro años de rodaje están a punto de venir a Europa gracias al atrevimiento de Epitaph Europe, quienes han arriesgado por algo

más "tranqui" en su mítico historial de bandas como Bad Religion/ Offspring/ N.O.F.X. lo que me recuerda una célebre frase que oí en el transcurso de una velada: No sólo de metal vive l'Avi. Muchas veces por culpa del cataclismo metálico que envuelve la escena donde todo dios pasa por el metal, no intentamos ni siquiera apreciar la belleza de algo que no contenga metal en su base. Ahora al terminarse el CD, creo que he visto lo que quiere mostrar: se puede jugar con el indie sin parecer Brit-pop. La nueva etiqueta se llama "emo-core" (emoción y contundencia), toda una apuesta hacia una perfección sensorial de melodías derivadas en estos tiempos cyber-metálicos.

ABEL D'EMPALMADA'S ALIVE

NORWICH

DEMO PROMOCIÓ

Demo / Al final de tus días

HARDCORE

Sensacional saludo de esta banda de St. Cugat que con dos años que llevan de rodaje han sido teloneros de bandas tan genuinas como Onassis Day

/ Paquita's nipples / B-Violet/ Sanatorium... Su estilo busca la perfección entre diferentes tendencias dentro de un mismo sonido KOMA / KTULU / FREAK XXI... con una profunda ambientación a partir de sintetizadores espaciales, ritmos "stoner" y cortes metálicos que son auténticos rampazos, consiguen una estabilidad que con la repetición continuada de frases "Poco a poco van quitando todo/ lo que tu has sufrido por poder vivir" (Al final de tus días) crean un auténtico aturdimiento mental a la búsqueda de ése bloqueo que cada vez está más cerca y una música y sensaciones sin siquiera rozar el pensamiento. Al escuchar trabajos como éste, uno se da cuenta de la gran capacidad de combinaciones que existen dentro de las últimas tendencias, y a veces se hace imposible imaginar cómo el cerebro puede procesar tal cantidad de datos a ésas velocidades. La música ha llegado a su meta más elevada, sugerir sensaciones sin razonar, como más bestia sea una sacudida, más despegue encontraremos ante los actos que rigen nuestra conciencia ordinaria y podremos percibir en minutos lo que a veces necesitaríamos toda una vida por reconocer. Ningún estilo musical es tu preferido si tienes la acertada ocasión de observar como estan los diferentes patios.

ABEL D'EMPALMADA'S ALIVE

ZIZI POSSI

Valsa brasileira (1993)

(Dismedi Blau)

BRASILER

Una crítica publicada a *Le Nouveau Quotidien* sobre un concert seu diu que "Zizi representa un Brasil frágil com el cristall, canta com s'extrauen

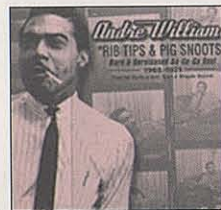
els minerals preciosos, com la gent realitza un sacrament...". Després d'això cal agafar aire, doncs. Zizi es deixa acompanyar per una formació que s'apropa més al jazz que a la bossa... (o és a l'inrevés?). Ha actuat al festival de Montreaux, al Jazzhouse de Copenhage, a Nova York, etc. La seva veu (heu escoltat mai Elis Regina?) es deixa embolcallar pels seus dos pianistes, Benjahim i Jether, i es barreja entre els pandeiros, ripiniques, chimbaos i bumbos del percussionista Guello, especialment a "O samba e o pandeiro", de Jackson de Pandeiro i Ivo Martins. "Valsa brasileira" és un disc d'adaptacions musicals de grans clàssics de la bossa i la música tradicional brasilera com Tom Jobim i Vinicius de Moraes, Chico Buarque i Edu Lobo, Djavan i Gilberto Gil, per citar-ne alguns. "Coda" és l'únic tema que firma ella mateixa amb la resta de músics. Genial.

GOTZONE ITURRALDE

ANDRE WILLIAMS

"Rip tips & pigs snoots. Rare & unreleased au-go-go soul"

Soul-Tay-Shus

SOUL

Sólo hay que ver la cara de André Williams para saber ante qué clase de individuo nos encontramos. Ese bigotazo y ese cigarrillo sin encender

en los labios nos advierten que estamos ante un auténtico macarra, uno de esos sujetos que no me gustaría encontrar en un oscuro callejón. Si señores, así de crudo y así de claro. En este LP Andre Williams nos enseña los dientes y saca una afiliada navaja en forma de composiciones soul y funk. Música negra para bailar y gozar con temas como "You got it & I want it" o "Chicken

thigs" De hecho, el soul de André Williams no es más que el reflejo de la trayectoria de este genial músico de Chicago. Sus mayor éxito lo consiguió en 1960 con el LP "Jail Blat" para colaborar después con The Countours, Alvin Cash & the Crawlers y vagar por diversas compañías discográficas (Motown incluida) pero sin conseguir el reconocimiento de antaño. Durante este periodo no se hizo famoso por sus canciones sino por su carácter. Se enfrentó a todos los directores de sus compañías (especialmente tormentosa fue su relación con Berry Gordy) Con el paso del tiempo se doctoró en "pico y vena" por la Universidad de las calles de Chicago y se pasó casi veinte años sin grabar material nuevo. (sólo hizo algunas colaboraciones con George Clinton). A finales de los noventa reapareció con trabajos que recordaban su "sol macarra" de los sesenta, un estilo que bien merece un espacio en su discoteca.

ALEX WARHOL.

[HTTP://WWW.INFOLEIDA.COM/OPERAZIONEBEAT](http://www.infolleida.com/operazionebeat)

BONNIWELL MUSIC MACHINE

Ignition

Sundazed

GARAGE

El paso del tiempo ha demostrado que Sean Bonniwell, el líder de Music Machine, fue un compositor prolífico. Hasta hace pocos años

sólo conocíamos su magnífico LP "Talk talk", pero gracias al sello Sundazed, sus fans hemos podido descubrir sus joyas más ocultas. Tras la publicación de "Beyond the garage", el sello estadounidense nos obsequia con un LP que recoge las grabaciones de Bonniwell con The Raggamuffins en 1965, el combo que precedió a los Music Machine y temas nunca publicados con anterioridad. "Push don't pull" es un tema que se incluye en ambos casos (es un descarte de los Raggamuffins) y en el que Bonniwell mezcla las influencias del folk rock con la "British Invasion". "Citizen fear" es el retrato de la paranoia social con una bizarra orquestación, que acerca la canción a la locura. "Everything is everything" es uno de los temas más destacados del disco y recuerda a los mejores "momentos oficiales" de los Music Machine, quizás la banda con más personalidad del garaje americano de los sesenta.

ALEX WARHOL

[HTTP://WWW.INFOLEIDA.COM/OPERAZIONEBEAT](http://www.infolleida.com/operazionebeat)

el jueves **elwebes** página oficial de la revista el jueves **eljueves.es**

agenda

DISSABTE 28 D'ABRIL

Boikot, María y sus cogollos, Mil y una voces. rock

El Cogul. Carpa Molí de la Vila, 23:00 hores.

Cafesoul. funky

Les Borges Blanques. Caf  Sl via, 23:30 hores.

DIUMENGE 29 D'ABRIL

Miquel Farré. música clàssica

Cervera. Auditori Municipal, 19:00 hores.

Digital XXI. pop

Lleida. Nitirambo, 20:00 hores.

DILLUNS 30 D'ABRIL

The Swings Tenors. jazz

Arbeca. Nano's Bar, 23:00 hores.

DEL 3 AL 6 DE MAIG

12  Fira de T lles de Lleida

DISSABTE 5 DE MAIG

Concert de Festa Major:

Tango Show de Arcos de Buenos Aires

Lleida. Auditori Enric Granados, 21:00 hores.

DEL 10 AL 13 DE MAIG

Festa Major de Maig de Lleida

DIJOUS 10 DE MAIG

Històries de visages de Horta van Hoye.

Lleida. Sala 2 del Teatre de l'Escorxador, 22:30 hores.

DISSABTE 12 DE MAIG

Papa: noes. por-rock alternatiu

Les Borges Blanques. Caf  Sl via.

DIUMENGE 13 DE MAIG

Diumenges a tot ritme. percussió

Lleida. L'Escorxador, 12:00 hores.

DIUMARTS 15 DE MAIG

Recital de Maria Bayo. música clàssica

Lleida. Auditori Enric Granados, 21:00 hores.

DIUVENDRES 18 DE MAIG

Breaking Out (cicle de cinema).

Fundació la Caixa, 22:00 hores.

DISSABTE 19 DE MAIG

Mago de Oz (rock)

Saragossa. Rincón de Goya, 20:30 hores.

18 I 19 DE MAIG

Metrosur. Festimad'01.

Actuació de Limp Bizkit

divendres 19. Móstoles. Parque el Soto.

DISSABTE 26 DE MAIG

 Ay, Carmela!, de Tarantana Teatre. teatre

Lleida. Teatre de l'Escorxador, 21:30 hores.

DIUMENGE 27 DE MAIG

Arcipreste, interpretat per Rafael  lvarez "el brujo". teatre

Lleida. Sala 2 del Teatre de l'Escorxador, 19:00 hores.

Manolo García. cantautor

Lleida. Pavelló Nou, 22:00 hores.

Si desitgeu que la vostra programació surti publicada en aquesta secció, feu-nos-la arribar per fax: 973 21 24 40 o al següent correu electrònic: laconfidencial@infolleida.com. Referència: Agenda.

MANHATTAN

EXPERIMENTAL RECORDS & SUBWAY CLOTHING
VINYL LP . MAXI 12" . CD . CLOTHING . DEEJAY EQUIPMENT

TEULERIES, 4 . TEL. FAX . 973 24 17 94 . 25004 LLEIDA

SI VOLEU PUBLICAR LA VOSTRA PROGRAMACIÓ CULTURAL

LA CONFIDENCIAL

FAX

973 21 24 40

correu electrònic

laconfidencial@infolleida.com

La Oreja de VanGogh:
"El viaje de Copperpot"

El mejor precio
Ptas.

Paulina Rubio:
"Paulina"

El mejor precio
Ptas.

Daft Punk:
"Discovery"

El mejor precio
Ptas.

Tenemos la música
AL MEJOR PRECIO

Sony Gallery

C/ Sant Joan, 8 LLEIDA
Rda. St. Antoni, 94 BCN
Gran de Gr cia, 66 BCN
C/ Gran de S. Andreu, 250 BCN

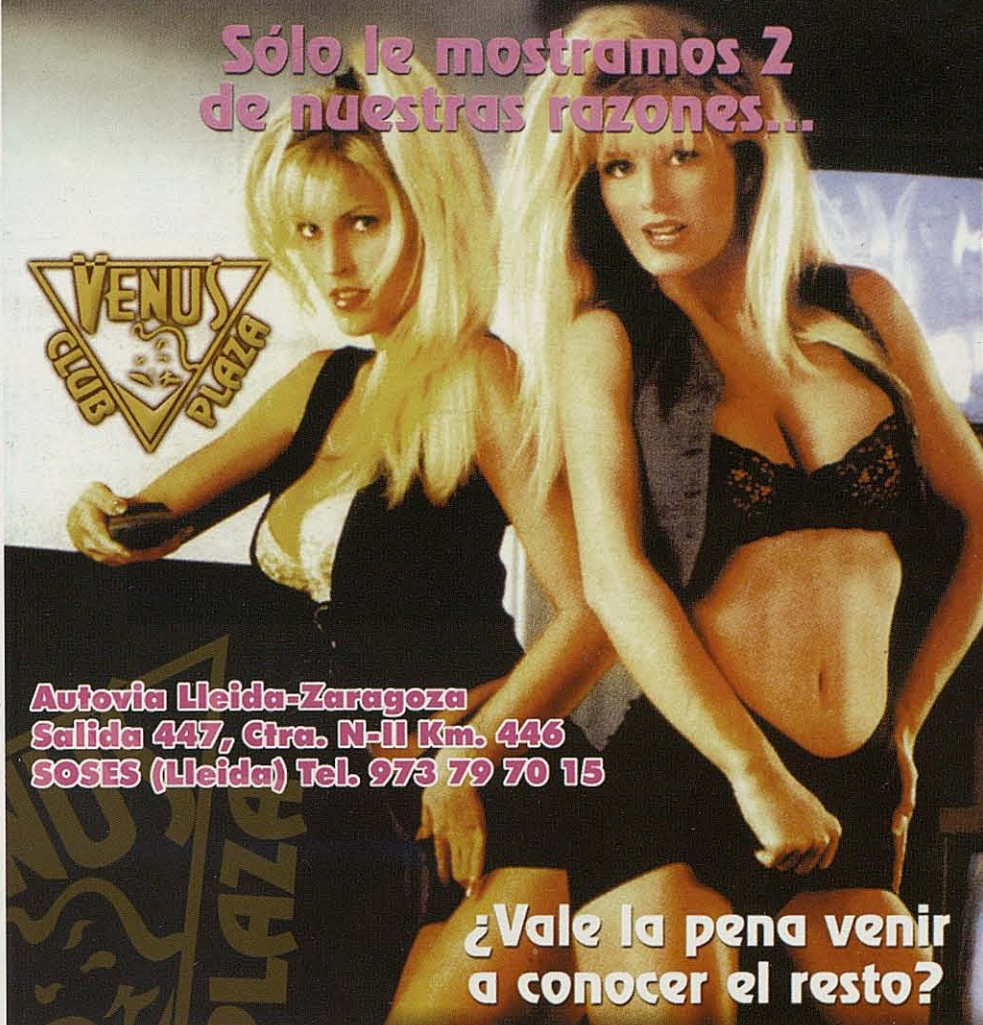
siente la música en:
sony gallery

Presentando este cupon en Sony Gallery recibiras GRATIS un magnifico Cd de musica!!!

Tenemos 60 razones para no estar solo
y disfrutar de la mejor compañía...

Sólo le mostramos 2
de nuestras razones...

Autovia Lleida-Zaragoza
Salida 447, Ctra. N-II Km. 446
SOSES (Lleida) Tel. 973 79 70 15

¿Vale la pena venir
a conocer el resto?

Fiesta
Primavera

Jueves, 3 de mayo

CENA BUFFETT
REGALOS Y SORPRESAS

A partir de las 8 de la tarde

ES POT SER DIFERENT

Marisquería

COCEDERO DE MARISCOS

NORA

PASSEIG DE RONDA, 166

TEL. 973 24 87 48

25008 LLEIDA